Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№№ 184—185 (1434—1435) ♦ Субота, 5 жовтня 1996 року ♦ Ціна договірна

Виклик бандократії

«Головою Євразійського Соціалістичного Конгресу, друга конференція якого відбулася наприкінці вересня у Кишиневі, обрано голову Соціалістичної партії України, Голову Верховної Ради України Олександра Мороза», — повідомили вчора на прес-конференції народні депутати України Сергій Кияшко та Ніна Марковська, а також член Соціалістичної партії Володимир Кизима. Заступником голови ЄСК по Європі обрано Анатолія Денисова — представника Соціалістичної партії трудящих Росії, заступником голови ЄСК по Азії став Ермухамет Ертизбаєв, представник Соціалістичної партії Казахстану. Сергій Кияшко, секретар політвиконкому Соціалістичної партії України, залишився, як і торік, на посту відповідального секретаря Євразійського Соціалістичного Конгресу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Болгарський парламент відстоюватиме демократію

Як відомо, днями в Софії біля власного будинку було вбито депутата Народного зібрання Болгарії, колишнього голову Кабінету міністрів Андрія Луканова. У зв'язку з цим болгарські парламентарії оприлюднили декларацію. «Народне зібрання Республіки Болгарія, — йдеться в ній, — категорично засуджує зухвалий терористичний акт, що перетворив політика на мішень. Ми наполягаємо, щоб виконавців і підбурювачів злочину було розшукано й покарано з усією суворістю закону».

Народні депутати висловили тверду волю захищати демократичні процеси в країні. Вони звернулися до громадян Болгарії із закликом оберігати спокій і «бути впевненими в конституційному порядку і незворотності демократичного розвитку нашої держави».

Призначені Народним зібранням Болгарії вибори Президента Болгарії буде проведено 27 жовтня цього року.

Іван Кулик: «Я знаю, як лікувати рак!»

Чому XX століття можна подолати за допомогою препарату, який винайшов майже нікому не відомий лікар з провінції

(Читайте на 6-й стор.).

Читайте в суботньому випуску:

Наш спонсор лотереї-97

Призи: і читачам, і розповсюджувачам

У ці дні чимало наших читачів Одеської та Миколаївської областей одержують у корпункті газети в Одесі та безпосередньо на місцях речові виграші. Вони випали їм за результатами редакційної лотереї серед читачів, що передплатили газету на друге півріччя нинішнього року.

(Закінчення на 3-й стор.).

ПРОЧИТАЙТЕ І РОЗКАЖІТЬ ІНШИМ, БУДЬ ЛАСКА

«Голос України» був і залишається газетою, призначеною для розумного читача.

«Голос України» — це повага до Вас і Ваша поінформованість.

Передплатний індекс газети українською мовою — 60955, російською мовою — 60997.

Передплатна ціна на перше півріччя 1997 року — 12 гривень.

Можна передплатити Вашу газету «Голос України» і на весь наступний рік за 24 гривні.

Є передплатні пільги для ветеранів ВВВ і праці, студентів, чорнобильців, афганців: 9 гривень за передплату на шість місяців, 18 гривень — за річну.

(Закінчення на 3-й стор.).

Увага: «Голос України — тиждень»

Таку назву має новий тижневик, який прийде до передплатника й читача з 1 січня 1997 року.

Цей сучасний інтелектуальний тижневик висвітлюватиме найактуальніші питання, які розв'язує Україна, вміщуватиме найцікавіші та найважливіші інформації, репортажі, статті, фейлетони.

Географія публікацій — Україна і світ.

Політика — на користь розуму.

Економіка — для України.

(Закінчення на 3-й стор.).

Є приємна новина!

«Голос України» вже вдруге проводить для своїх передплатників лотерею. Розігруватимуть найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам (перших шість ми назвали в попередніх номерах):

7. Радгоспу «Жовтневий» Хмельницької області (директор Борис Бондар) — пара молочних поросят.

8. Хмельницькому підприємцю Ігору Майстеруку —фотоапарат «Полароїд».

9. Тернопільському м'ясокомбінату (генеральний директор Леонід Нюня) — 150 гривень.

Друзі! Ви можете стати учасниками розіграшу нашої лотереї, якщо передплатите «ГУ» або щотижневик «Голос України — тиждень» на 1997 рік. Надсилайте до редакції листівки з позначкою «Лотерея «ГУ-97», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, копію передплатної квитанції. Розіграш — наприкінці січня 1997 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї!

У номер

● *Київ*

Черговий новий етап розпочався

«Завершилося формування уряду. Минув час сумнівів, розпочався новий етап діяльності керівників усіх ланок, спрямований на увагу до потреб населення», — наголосив Президент України Леонід Кучма під час зустрічі з головами районних державних адміністрацій Дніпропетровської області, — повідомляє Укрінформ.

Президент цікавився станом осінніх польових робіт, посівною кампанією зимових культур, використанням техніки, що надійшла по кредитах тощо. Наголошувалося, що на Дніпропетровщині майже завершилася посівна. Половина площ засіяна за інтенсивною технологією. Відзначалося, що із заборгованістю сільським працівникам та бюджетникам у цьому регіоні розраховуються. Президент України висловив сподівання, що до Дня вчителя уряд розрахується з працівниками освіти. Він також підкреслив, що новопризначені керівники повинні передусім дбати про створення нормальних умов для життя і діяльності людей, вирішувати всі проблеми на місцях, а не чекати вказівок з «центру». Леонід Кучма також запевнив, що докладатиме зусиль для впорядкування податкової системи та інших факторів, що сприятимуть відродженню і розвитку виробництва, захищатимуть права виробника.

● *Донецьк*

Вивчили хід виконання, але борги залишились

Перший віце-прем`єр-міністр України Василь Дурдинець вивчав у Донецькій області хід виконання указів Президента України, постанов Кабінету Міністрів щодо стабілізації роботи вугільної промисловості.

Останнім часом вугільники області працювали дещо краще, ніж галузь у цілому. Середньодобовий видобуток вугілля у вересні ц. р. зріс проти липня на 17,2 тис. тонн. З вересневою програмою впоралися об`єднання «Селідоввугілля», шахти імені Засядька, «Краснолиманська», «Красноармійська-Західна», «Комсомолець Донбасу», імені Стаханова, № 1-3 «Новогардійська». Завдання дев`яти місяців вугледобувними підприємствами області виконано на 84,5 відсотка. Це хоч і краще, ніж по країні (76 відсотків), але гірники області вже заборгували понад 5 млн. тонн вугілля.

● *Кіровоград*

Грошей немає, тому працюємо вночі

Аварія на ТЕЦ-3 виробничого об`єднання «Олександріявугілля», що на Кіровоградщині, завдала значної шкоди господарству міста Олександрії, а мешканці робітничого селища Димитрове залишилися без тепла, гарячої води.

Будівельники та енергетики обіцяли до 15 вересня ліквідувати наслідки аварії. Однак ремонтники поки що не збираються покидати ТЕЦ. Чому? На це запитання кореспондент Укрінформу попросив відповісти генерального директора ВО «Олександріявугілля» Сергія Шахадинця.

Фінансування по суті було зірвано. Але ось цими днями ми одержали решту запланованих коштів від уряду. Ремонтні роботи ведемо практично до пізньої ночі. Сьогодні з певністю можу сказати — до початку опалювального сезону ТЕЦ-3 стане до ладу діючих.

Парламентська хроніка

День важкий, але результативний

Денне та вечірнє засідання 3 жовтня

Нелегким, проте результативним був нинішній четвер. Після перерви тривало обговорення кандидатури на посаду заступника Голови Верховної Ради. Народні депутати В. Степенко, М. Чечетов, В. Святенко високо оцінили професійні та особисті якості Віктора Мусіяки і висловили надію на його обрання. Голосування (таємне) відбулося під час скороченої обідньої перерви.

Мабуть, можна говорити про фатальне «невезіння» щодо завершення обговорення проекту закону про Конституційний Суд. З трьох спірних статей депутатський загал спромігся порозумітися лише щодо статті 7-ї. Комісії запропоновано ще попрацювати, щоб наступного тижня запропонувати соломонове рішення.

Наступне питання — про визначення кандидатур на обрання членами Конституційного Суду — вирішили швидко, хоча не обійшлося і тут без випадів проти головуючого Олександра Мороза. Зрештою, усі шість кандидатур узгодили. Голосування (таємне) також відбулося під час обідньої перерви.

А далі — мов грозові хмари зібралися під куполом сесійного залу. Що й зрозуміло: обговорювали інформацію уряду про особливості стану агропромислового комплексу. Доповідач, віце-прем'єр-міністр М. Зубець, зрозуміло, не був схильний драматизувати ситуацію. Але наведені ним факти свідчили: йдеться не про «особливості стану», а про катастрофічне загострення кризових явищ у галузі, що «поставило під загрозу економічну безпеку держави», як зазначено у постанові Верховної Ради. В чому це проявляється?

Насамперед у тому, що нинішнього року триває різке зменшення обсягів вироблюваної продукції. Зокрема, валовий збір зерна очікується десь 23—24 мільйони тонн проти 40 мільйонів в середньому за 1991—1995 роки. Тваринництво стало збиткове; різко скоротилося поголів'я великої рогатої худоби (лише за вересень — на 386 тисяч голів!). Виробництво молока за п'ять останніх років зменшилося на 50 відсотків, м'яса — на 67, яєць — на 59. У повному занепаді птахівництво та державні тваринницькі комплекси.

Загальна сума неплатежів сільськогосподарських підприємств сягає двох мільярдів гривень — майже удвічі більше, ніж на початку року. Разом з тим потреби галузі за 9 місяців профінансовано лише на 33,7 відсотка від потреби.

Не передбачається покращення фінансового забезпечення і у 1997 році — «порадував» сесію доповідач. У запропонованому проекті закону «Про Державний бюджет України на 1997 рік» потреби АПК планують задовольнити лише на 18,2 відсотка.

Що вже говорити про надання пріоритету соціальному розвиткові села! На це зовсім не виділяють коштів...

Виступи народних депутатів доповнили гнітючу картину. Так, А. Даниленко зазначив, що нинішнього року кількість збиткових господарств подвоїлася й перевищує 5 тисяч. Депутати М. Степанов, О. Масенко, О. Чернявський наводили факти: господарства не мають паливно-мастильних матеріалів, аби провести сівбу озимих; гальмується збирання врожаю, а тому реальною стає загроза, що половина вирощеного піде під сніг; вже нині, за даними Міністерства охорони здоров'я, кожна четверта людина в Україні недоїдає хліба. Депутат В. Карасик вказав, що у вересні зібрано лише 10—12 відсотків врожаю солодких коренів (замість необхідних 50), тому понад 120 цукрозаводів не мають змоги розпочати роботу — немає сировини...

У прийнятій постанові намічено ряд конкретних заходів, спрямованих на подолання тяжкої кризи галузі. Але депутати не вірять, що уряд зможе виправити становище. Термін для вжиття рятівних заходів визначено жорсткий: до 15 листопада.

Дещо розрядило ситуацію оголошення про результати таємних голосувань. За В. Мусіяку було подано 277 голосів, що й забезпечило його обрання заступником Голови Верховної Ради.

«Прохідний бал» для обрання членами Конституційного Суду України одержали М. Костицький, О. Мироненко, В. Розенко, С. Яценко.

Іван ДМИТРЕНКО.

Віктор Мусіяка свій 50-річний ювілей відзначив у день прийняття Конституції України. Безпартійний, закінчив Харківський юридичний інститут, професор Харківської державної юридичної академії, народний депутат України по Фрунзенському виборчому округу 378. У Верховній Раді працює в Комісії з питань правової політики і судово-правової реформи. Віктор Мусіяка — автор 120 наукових праць з проблем цивільного права — права власності, права інтелектуальної власності, міжнародного приватного права, правових основ підприємництва та фінансового права. Нетривалий час був представником Президента України у Верховній Раді. Член депутатської групи «Реформи».

«Килим» для суддів... Ще не зіткано, але буде

Ранкове засідання 4 жовтня

Представляючи проект закону України про Вищу раду юстиції, народний депутат України Василь Костицький нагадав, що функції цього органу визначено Конституцією. Це — внесення подань про призначення суддів на посади або про звільнення їх, винесення вердиктів у разі розгляду скарг на їхню діяльність, притягнення служителів Феміди до дисциплінарної відповідальності.

Однак народні депутати і, зокрема, автор альтернативного проекту закону Михайло Рябець зауважували, що немає необхідності утримувати ще один державний орган: Вища рада юстиції має працювати на громадських засадах.

Сесія прийняла рішення продовжити опрацювання проекту закону в комісіях.

Далі на розгляд депутатів було внесено питання про структуру апарату Верховної Ради України. З інформацією виступив Голова парламенту Олександр Мороз.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Виклик бандократії

(Початок на 1-й стор.).

На прес-конференції йшлося про те, що ЄСК має свій вплив на розв'язання політичних й економічних проблем у різних країнах Європи і Азії, зокрема, було висловлено стурбованість ситуацією, що склалася у Вірменії після президентських виборів, підтримали мирний шлях розв'язання чеченського конфлікту за умови збереження територіальної цілісності Росії. Конференція ЄСК ухвалила звернення до керівників Республіки Молдова і Придністров'я, а також до політичних сил лівої орієнтації регіону з пропозицією негайно розпочати обговорення й ухвалення кінцевого варіанта «Меморандуму про основи нормалізації відносин між Республікою Молдова і Придністров'ям». Учасники конференції висловили товариську підтримку і солідарність з Соціалістичною партією Молдови і побажали її кандидату Вероніці Абрамчук успіхів у передвиборчій боротьбі за пост Президента Республіки Молдова.

Нагадаємо, що ЄСК засновано у 1995 році в Києві. Основна мета діяльності — створення умов для посилення взаємодії і співробітництва партій соціалістичної спрямованості у справі активізації соціалістичного руху в Євразійському регіоні. На прохання журналістів конкретизувати завдання ЄСК учасники прес-конференції зазначили, що йдеться про створення концепції альтернативного суспільного розвитку, де домінувало б виробництво, а не розподіл, де не було б найманої праці, де демократія розвивалася б шляхом самоврядування, де було б витіснено вплив бандократії, до якої, на думку представників ЄСК, належать МВФ і його прибічники у структурах влади в Україні.

Рік без Василя Корнелюка

Темпераментний, енергійний, завзятий до праці Василь Корнелюк рік тому, в тиху жовтневу ніч, був стятий жорстокою долею на високому злеті свого молодого життя.

Як натхненно, буквально на руках своїх земляків-виборців, він ввійшов у зал Верховної Ради. Ввійшов для того, щоб працювати і вчитися. Вчитися високої, чесної і принципової політики задля кращого життя рідного народу, задля утвердження незалежної України. Його ініціативність, безоглядна готовність до дискусії, до обстоювання своєї позиції вражала нас, його колег. Ми його любили, ми його шанували і гордилися тим, що з нашої синьоокої, озерної Волині прийшов у політичне життя такий енергійний, красивий чоловік. Василь Корнелюк виявив ініціативу у формуванні депутатської групи «Аграрники — за реформи», прагнучи активізувати діяльність Верховної Ради в агропромислових проблемах, які сьогодні досягли критичної напруги. Досвідчені господарники визнали його, 40-річного хлібороба, своїм лідером. І Василь цим пишався. Виношував великі плани щодо діяльності українського парламенту, усвідомлючи, що треба набиратися знань, досвіду. Навчався заочно в Харківській юридичній академії ім. Ярослава Мудрого, збирав бібліотеку з правових питань, радів, що зміг перевезти сім'ю — дружину і трьох синочків — у Київ, поселити в службовій квартирі, почав її обживати...

Як важко було його хоронити! Серця тисяч його односельців, земляків, друзів стискалися від невимовного болю. Не вірилося, розум не сприймав цієї жахливої абсурдності випадку, який спричинив цю трагедію.

Сумно і гірко згадувати нам про те, що вже минув рік, як ми живемо без нашого друга і колеги Василя Корнелюка. Ми ніколи не забудемо тебе, наш друже, світла пам'ять про тебе житиме наші серця.

Народні депутати України Олександр СКІПАЛЬСЬКИЙ, Катерина ВАЩУК, Антон БУТЕЙКО, Микола ЖУЛИНСЬКИЙ, Андрій МОСТИСЬКИЙ, Левко ЛУК'ЯНЕНКО, Петро ГЕРМАНЧУК, Ростислав ЧАП'ЮК.

У комісіях Верховної Ради України

Комісія з питань правової політики і судово-правової реформи розглянула проект закону про Кабінет міністрів України, опрацьований робочою групою за її дорученням. Депутати схвалили його в цілому та підтримали внесення проекту на розгляд Верховної Ради України у першому читанні. Крім того, після прийняття зазначеного законопроекту у першому читанні, розробникам рекомендовано доопрацювати його на друге читання з урахуванням зауважень і пропозицій комісії.

Цей проект розроблений відповідно до Конституції України. Грунтується на політико-правових ідеях і положеннях проекту Концепції адміністративної реформи в Україні. У змісті проекту втілено концептуальне бачення місця і ролі Кабінету міністрів України, яке притаманне республіканській формі державного правління змішаного, президентсько-парламентського типу. Відповідно до цього враховується наявність певного дуалізму виконавчої влади на рівні вищих її суб'єктів. Разом з тим передбачається перспектива поступового перетворення Кабінету міністрів на повноцінний центр практичного здійснення переважного обсягу повноважень виконавчої влади на засадах його політичної відповідальності перед Президентом і парламентом, а також підконтрольності та підзвітності перед останнім у межах, визначених Конституцією України.

Центральне місце у проекті посідають норми, що закріплюють функції та повноваження Кабінету міністрів України як в основних сферах суспільного розвитку, так і у відносинах з усіма іншими органами виконавчої влади, а також державними, що відносяться до інших гілок влади, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян тощо. Значна частина проекту має регламентний (процедурно-інституційний) характер. Особливо з тих питань, що не знайшли достатнього вирішення у тексті Конституції України. Зокрема, це стосується порядку формування складу Кабінету міністрів України, його відставки, окремих аспектів взаємовідносин з Президентом України і Верховною Радою України, а також внутрішнього порядку діяльності уряду. У проекті втілені ідеї значного підвищення правового статусу Прем'єр-міністра, інших членів Кабінету міністрів України, особливо міністрів, як справді політичних діячів з одночасним посиленням їх відповідальності за результати діяльності. Передбачається також, що деякі конкретні питання організації роботи Кабінету міністрів мають бути додатково врегульовані в окремих підзаконних актах уряду.

На засіданні **Комісії з питань науки та народної освіти** за участю представників Кабінету міністрів, міністерств, Академії наук розглядався проект закону України про Державний бюджет на 1997 рік.

Підтримуючи зважені дії уряду щодо економії державних коштів, скорочення витрат, погашення заборгованості із заробітної плати, народні депутати зазначили, що це не повинно здійснюватися непродуманими заходами, по суті спрямованими на руйнацію освіти і науки.

Особливу стурбованість у депутатів викликало те, що запропонований проект бюджету порушує чинне законодавство. Зокрема, в галузі освіти— не відповідає вимогам Закону «Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про освіту», в галузі науки — постанови Верховної Ради від 1 липня 1994 року «Про стан науки та її роль в економічному розвитку України».

Комісія констатувала, що в Україні загальні витрати на освіту і науку скоротилися до неприпустимого для цивілізованої країни рівня, на науку з 3,1% валового внутрішнього продукту у 1991 році до 0,56% ВВП (без урахування коштів Держінофонду) в 1997 р. Питома вага видатків на освіту зменшується з 4,4% ВВП — у 1996 році до 3,8% ВВП у 1997 році. Заплановані видатки на освіту і науку лише частково забезпечують потребу в коштах на виплату зарплати з нарахуваннями. Не залишається коштів на стипендії, пільгове харчування учнів, придбання обладнання, реактивів, невідкладні ремонти, поточні витрати тощо.

Велику турботу викликає подальше невиконання запланованих показників бюджету. Зокрема, в 1995 році освіта була профінансована на 81 відсоток, а за 9 місяців цього року виділено лише 58,6% запланованих коштів. Рівень фінансування науки у 1994 році становив 85% від запланованого, у 1995 році він зменшився до 63,2%, а за вісім місяців нинішнього року — лише 30,2% до плану.

У проекті бюджету 1997 року не враховано виконання ряду загальнодержавних програм, таких як «Діти України», книговидання підручників, національних науково-технічних програм, які в 1995 році були профінансовані лише на 25,8% і їх закінчення перенесено на 3-й квартал цього року; фінансування наукових установ і організацій, що становлять національне надбання.

Комісія запропонувала низку дій щодо удосконалення проекту Державного бюджету, поліпшення бюджетної дисципліни, ефективнішого використання наявних бюджетних коштів.

Прес-служба Верховної Ради України.

У номер

● *Київ*

Віднині проблема транспорту зникне?

Промисловість України в змозі забезпечити загальнодержавні потреби розвитку транспортно-дорожнього комплексу держави, заявив міністр транспорту України Іван Данькевич. «Знайдено потужності, які дозволяють поновити рухомий склад автобусного парку та залізничного транспорту», — зазначив він, виступаючи в четвер на брифінгу в Кабінеті міністрів України.

Міністр нагадав, що на ВАТ «Львівський автобусний завод» уже створено нові моделі автобусів середньої та великої потужності, які можуть замінити повсюдно використовуваний угорський автобус «Ікарус», повідомляє «Інтерфакс-Україна».

● *Мюнхен*

Вшанування великого вченого і державного діяча

Український вільний університет, Генконсульство України в Мюнхені та Українське історичне товариство в Німеччині провели 2 жовтня урочистий вечір, присвячений 130-річчю від дня народження першого Президента України Михайла Грушевського. За повідомленням, яке надійшло до Укрінформу з Генерального консульства України у Мюнхені, на святковому зібранні були присутні керівники українських організацій, науковці, представники німецької громадськості.

● *Відень*

У посольстві України в Австрійській Республіці, у Відні, відбулися урочисті збори громадськості, присвячені 130-ій річниці від дня народження першого Президента Української Народної Республіки Михайла Грушевського.

У приміщенні посольства було розгорнуто виставку архівних матеріалів, пов'язаних з перебуванням М. Грушевського у Відні, а також виставку картин сучасної української художниці Ольги Гончарової.

Прочитайте і розкажіть іншим, будь ласка

(Початок на 1-й стор.).

На сторінках «Голосу України» — думки, позиції, заяви, статті авторів від різних політичних сил, представлених у парламенті й суспільстві.

«Голос України» нікому не нав'язує своєї позиції або позицію якоїсь партії чи групи.

«Голос України» вважає, що розумний читач сам зробить висновки і сам вирішить, кому він симпатизує, чиї погляди і в чому поділяє чи не поділяє.

Так все у нас з читачем уже, слава Богу, шостий рік і відбувається. Ми читачеві — поживу для роздумів, він газеті — постійну передплатну підтримку.

А крім політики й невідкладного опублікування законів та інших офіційних документів, на наших сторінках:

—питання державного будівництва;

—оперативна інформація про події в Україні та світі;

—коментарі досвідчених оглядачів і фахівців;

—статті, кореспонденції й репортажі на підтримку вітчизняного товаровиробника;

—сільські новини й проблеми;

—мистецькі новини;

—спортивне життя;

—і просто цікава інформація зі сфер сімейних, сільських, міських, столичних, світових.

Очікує цікава лотерея на тих, хто оформить передплату на рік.

Увага: «Голос України - ТИЖДЕНЬ»

(Початок на 1-й стор.).

Передбачено, зокрема, рубрики, навіть далеко не повний перелік яких дасть вам уявлення про тижневик: «Кулуари», «Прогноз», «Земля», «Регіон», «Екологія», «Втнули», «Між нами, гілками» (зрозуміло, влади), «Суть закону», «Фейлетон», «Сердиті рядки», «Поезія», «Нотатки на полях історії», «Пам'ять», «Весь світ —театр», «Як заробити перший мільйон. І другий», «Цього тижня», «Сім днів», «Репортерський експрес», «Такі ми є», «Люди. Влада. Гроші», «Провінційні сюжети», «Наше пиво», «Власник», «Архіви» тощо.

Вам буде цікаво дружити з новим виданням з першого номера.

Передплатна ціна на рік — 24 гривні, на півроку — 12 гривень.

Передплатний індекс:40342.

Наш спонсор лотереї-97

Призи: і читачам, і розповсюджувачам

(Початок на 1-й стор.).

Мікропекарні «Домашній хліб» виробництва одеського АТ «Легмаш», в яких за годину можна випекти одразу шість буханців, одержали В. Крикотнюк із села Виноградного Березівського району, С. Приблуда з Любашівки, В. Янкевич із села Дивізії Татарбунарського району. Електродуховки «Ера» виробництва цього ж АТ, в яких теж можна випікати хліб — по три буханці за раз, вручено Г. Торжинській з села Настасіївки Миколаївського району, Б. Іванову з Білгорода-Дністровського та М. Щербатюк із села Гаївки Роздільнянського району.

До М. Щербатюк, 76-річної вчительки-пенсіонерки, ми завітали опівдні, вона саме поралася на подвір'ї. Спочатку аж зніяковіла, що оце їй спеціально привезли виграш за сотню з лишком кілометрів. Після знайомства і вручення електродуховки розговорилися. 35 літ, аж до пенсії, пропрацювала Марія Федорівна в школі, потім ще десяток років — у дитячому садку. («Дуже вже прохали, не могла відмовити»). Тепер ось господарює вдома: має город, кілька кіз — турбот не бракує. Дорослі діти — син і дочка — мають свої сім'ї, мешкають окремо. «Голос України» читає з першого номера. Газета подобається своєю виваженістю, розмаїттям тем. Отож передплачуватиме її й надалі.

Виграшу рада. Стареньку електродуховку тепер віддасть дочці, якій та «упала в око», а сама користуватиметься новенькою.

До оселі М. Щербатюк саме завітала сусідка Ольга. Глянула на виграш:

—Ех, мені б отаку духовочку!

—Передплати «Голос України», — Марія Федорівна на те у відповідь, — може бути, й тобі пощастить...

Десятьом передплатникам з Одещини та Миколаївщини випали як виграші набори найкращих сортів чаю виробництва фірми «Одеса-чай» — близько трьох десятків пачок у кожному, вартість — 50 гривень. Ще п'ять чоловік виграли по мішку гречки. А. Хилиниченко з Одеси, одержуючи набір чаю, пожартував:

—Відтепер читатиму «Голос України», смакуючи виграний чай. Вистачить його, сподіваюся, на добрих півроку...

А водночас з передплатниками призи від «Голосу України» одержують і зв'язківці. Кореспондентський пункт газети в Одесі оголосив серед них конкурс, за результатами передплати визначено переможців. Призи одержали ті, хто зумів у зоні, яку обслуговує, не лише не знизити, а й збільшити кількість передплатників. Цінні речі — електроприлади побутового призначення й набори чаю — випали начальникові відділу передплати Кілійського районного вузла зв'язку Тетяні Рудченко, завідувачці Центрального передплатного пункту Одеси Тетяні Галитовській, старшому інструкторові з передплати періодичних видань Біляївського райвузла Ірині Лакизі, начальникові відділу передплати Болградського райвузла Марії Терзі.

Наостанок повідомимо: за підсумками передплати на 1997 рік ми знову проводитимемо речову лотерею, а Одеський корпункт, окрім того, продовжить конкурс працівників зв'язку. Тих читачів, котрим пощастить у лотереї, та кращих розповсюджувачів газети знову очікує чимало цінних речей. Серед них, зокрема, електросепаратори, домашні інкубатори, дачні каміни, мікропекарні, електрокавомолки, набори жіночих, чоловічих та дитячих трикотажних виробів, дещо інше. Отож, окрім газети, що полюбилася, можна отримати ще й зовсім не зайву у своєму домі, в сім'ї цінну річ.

Георгій ВОРОТНЮК,
власний кореспондент газети «Голос України» по Одеській та Миколаївській областях.

Одеса.

На знімку: задоволена виграшем Марія Федорівна Щербатюк із села Гаївки Роздільнянського району Одеської області (в центрі).

Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

У номер

● *Одеса*

Оновлюють стадо з аукціону

На Одещині вдруге за останні роки проведено виставку-аукціон племінних тварин. У ній взяли участь десятки племзаводів та племгосподарств, а також підприємства комбікормової промисловості, зооветпостач. Уперше кожен сільський район мав свій павільйон, де, окрім тварин, представив і вироблену сільгосппродукцію. Незважаючи на грошову та кормову скруту, багато хто з відвідувачів виставки-аукціону повертався додому з тваринами, за рахунок яких оновлюватиметься на фермах стадо. Особливо популярні були породисті тварини, що їх представили лідери племінної справи в регіоні — КСП «Прогрес» Ізмаїльського району, «Сергіївське» —Саратського та радгоспи ім. Леніна Білгород-Дністровського і «Дністровський» Арцизького районів. Факт оновлення стада з аукціонів засвідчує: скептичні прогнози щодо повного занепаду тваринництва не справдилися.

● *Черкаси*

На ярмарку гав не ловлять

Кілька десятків підприємств і фірм України взяли участь в універсальній оптовій виставці-ярмарку «Край Шевченка — осінь-96», організованому «Черкасибанком» та приватною фірмою «М. І. С. С.».

У перший день роботи ярмарку було укладено угоди між промисловими підприємствами півдня України та сільськогосподарськими підприємствами Черкащини. Зокрема, добре поярмаркував Запорізький сталепрокатний завод, емальований посуд якого привабив якістю і помірною ціною відразу кілька торговельних організацій.

Окрилені успіхом осіннього ярмарку його організатори готуються до проведення зимових торгів.

● *Олександрія*

Під новорічну ялинку... комбайн

Дослідний зразок вітчизняного зернозбирального комбайна планують поставити під новорічну ялинку на Хрещатику підприємці з Олександрії Кіровоградської області. Ініціатором його створення став голова місцевого закритого акціонерного товариства «Завод «Автоштамп» Віктор Саєнко. Йому вдалося переконати керівників багатьох підприємств Кіровоградської, Запорізької, Київської, Одеської, Черкаської, Харківської і Чернігівської областей взяти участь у розробці і налагодженні виробництва збирального агрегата під робочою назвою «Олександрія». За розрахунками, він відповідатиме європейським стандартам, а коштуватиме у 3—5 разів дешевше від іноземних.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

Компенсація вкладів: пропонують варіант

***Я**к і передбачалося, запровадження компенсаційних сертифікатів за знецінені вклади громадян в Ощадбанку не поставили кінцевої крапки на цьому питанні — з того часу з'явилося безліч пропозицій щодо реальної компенсації втраченого. Зокрема днями один із проектів оприлюднили представники парламентської фракції Соціально-ринковий вибір Олександра Кужель та Геннадій Угаров.*

На їх думку, держава просто зобов'язана компенсувати збереження громадян в закладах Ощадбанку, Укрдержстраху та за майновими облігаціями, а тому 116 мільярдів гривень мають бути визнані внутрішнім державним боргом. Почати виплати вони пропонують уже з 1 січня 1997 року, бо скоро вже не буде кому компенсувати. Проте зрозуміло, що проекти — добра річ, а от де взяти на це гроші? Олександра Кужель

Проект тижня

вважає, що, по-перше, одним із джерел має стати держбюджет на 1997 рік, де з цією метою має бути передбачений окремий рядок фінансування. Другим —частка України в активах колишнього Союзу, бо зокрема саме в Сбербанку Росії свого часу осіло 83 мільярди із 116 мільярдів гривень всієї заборгованості. Як третє джерело пропонується закріпити право громадян купувати державні земельні і лісові ділянки та ін. Причому ці заходи не передбачають відміни компенсаційних сертифікатів, оскільки навіть за умов співвідношення рубля зразка 1992 року до гривні вкладники й так немало втратять, адже в 1992 році долар коштував 68 копійок, а нині за долар дають 1 гривню 76 копійок. За словами Олександри Кужель, найбільше проблем може виникнути щодо таких джерел, як частка України в активах, та

коли йтиметься про можливість придбання громадянами державних земель. Проте потрібно зробити все, щоб і в першому, і в другому випадках відповідь була позитивною, інакше держава має чесно зізнатися, що компенсацію буде відкладено на 20 —30 років.

Афера тижня

Іван КАЛИНИЧЕНКО, «Голос України»

Комбінація з хлібом і доларами

Нинішнього року на Херсонщині з хлібом негусто, тож увага до його збереження особлива. Однак бажаючих вивезти зерно за межі області вистачає. Звісно, незаконним шляхом. «Обставляються» комерційні операції дуже хитромудро.

Під час рейду у Великоолександрівському районі міліціонери «знайшли» два вагони пшениці. Чия вона? Згідно з документами, одне колективне господарство цього району мало обміняти зерно на трактор ДТ-75 у сусідньому Високопільському районі. Але це була лише видимість операції. Після передачі збіжжя високопільським партнерам до справи залучають херсонське приватне підприємство. Те, в свою чергу, укладає договір з київським акціонерним товариством, яке збуває хліб латвійській фірмі. А вона... продає зерно у Німеччину. У ході розслідування з'ясувалося, що за 100 доларів хабара інспектор Херсонської інспекції хлібопродуктів виправив дату у сертифікаті якості, наче пшениця була торішня. Насправді ж вона надійшла з току. 96 тонн зерна вилучено і здано на елеватор, а проти хитрунів порушено кримінальну справу.

Херсонська область.

Тривога тижня

Ліна КУЩ, «Голос України»

Шахти — на замок, шахтарів — на вулицю

Півтора року тому наказом міністра вугільної промисловості України було передбачено закриття шахт «Світлопільська», «Верболозівська», «Новомиргородська» і розрізу «Балахівський» виробничого об'єднання «Олександріявугілля». Інститут «УкрНОІпроект» розробив заходи з ліквідації підприємств, а міністерство довело ліміти бюджетних коштів для фінансування цих робіт. Щоб зайняти вивільнених гірників, планували створити нові робочі місця, увівши в дію нову лаву на шахті «Ведмежоярська» та реконструювавши дільницю «Морозівська» на «Верболозівській». Та, як мовиться, «казав пан — кожух дам...». Так і міністерство. Воно профінансувало лише 13,5 відсотка кошторисної вартості реконструкції дільниці. А вводити у дію нову лаву на «Ведмежоярській» об'єднання взагалі змушене власними силами. В результаті немає змоги працевлаштувати 292 чоловіки. А що з «Новомиргородською»— невідомо. Що робити з людьми — не знають. Отож, облдержадміністрація вирішила звернутися до міністерства з проханням зберегти шахту, оскільки там вугілля висококісне, запаси його значні та й гірничо-геологічні умови для його добування добрі.

Донецька область.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

Свято з діркою від бублика

***З**автра у працівників освіти — професійне свято. Однак учителів та викладачів напередодні можна було бачити не з традиційними вітальними букетами, а на мітингах та маніфестаціях протесту.*

Звісно, що з гуляй-вітряними кишенями та порожнім шлунком настрій у наставників молоді не святковий. За даними ЦК профспілки працівників освіти і науки України, заборгованість з боку держави по заробітній платі у системі середньої, професійно-технічної та вищої освіти на 1 жовтня становила 154,7 мільйона гривень. Заборгованість по стипендіях — 79,9 мільйона гривень. Зарплату викладачам та вчителям фактично виплачено по травень місяць, хоча Донецька, Дніпропетровська, Одеська та Сумська області отримали лише 50% від заробленого ще у травні чесною працею, а з деякими районами Івано-Франківської, Рівненської, Кіровоградської та Волинської облас-

Настрій тижня

тей досі не розрахувалися навіть за квітень.

Декому терпець увірвався ще на початку навчального року. Тобто формального, календарного початку, бо в деяких школах Автономної Республіки Крим, Тернопільської, Закарпатської, Рівненської, Кіровоградської, Чернівецької областей 1 вересня так і не пролунав перший дзвоник. Протестували вчителі по-різному: хто вступав у конфлікт з адміністрацією, хто подавав на неї до суду, хто писав заяви на відпустку. За даними профспілок, сьогодні всі школи України розпочали навчальний рік і страйкарів уже нема. Однак окремі колективи, які з 10 вересня вступили у конфлікт з адміністрацією, нині заявляють, що коли найближчим часом не отримають законну винагороду за свою працю, вважатимуть цю дату початком страйку.

На заклик координаційного комітету соціального захисту працівників освіти 4—5 жовтня замість урочистих зборів в обласних, районних центрах відбуваються акції протесту. Завтра об 11-й годині біля пам'ятника Т. Шевченку в столиці планується маніфестація, яка закінчиться мітингом під аркою «Дружби народів». Очікується, що невелика делегація вчителів Харківської області пікетуватиме Верховну Раду.

За словами першого заступника голови ЦК профспілки працівників освіти і науки України Галини Піддубної, освітяни сьогодні вже не ведуть мову про підвищення заробітної плати, а лише про вчасний розрахунок. Нинішню політику уряду, ряд постанов Кабміну та Міносвіти вони розцінюють як антиосвітянські. Збільшення наповнюваності класів понад 40 учнів, відмова від безоплатних гарячих обідів, введення плати за користування підручниками, різке скорочення годин шкільної програми, на їхню думку, суперечить Конституції та чинному законодавству і веде лише до повного розвалу системи освіти.

Поки що освітяни очікують. Але як довго ще триватиме їхнє терпіння? Профспілки вже зізнаються, що починають втрачати контроль над учительськими діями.

На знімку Юрія ВЕНГЕРЕША: так пікетували вчителі минулої зими. Знову покотиться хвиля страйків?

Алла РОМАНЧУК, «Голос України»

Повернення

Подія тижня

Біля Київського національного університету імені Т. Шевченка відбулося урочисте відкриття меморіальної дошки колишньому студентові вузу, а згодом Президентові УНР — Михайлу Грушевському.

Столичному університету пишатися є чим: за півтора століття тут виплекали гідну когорту української інтелігенції. Втім, найбільше щастило університету, здається, на Михайлів: Михайло Драгоманов, Михайло Грушевський...

З 1886 по 1894 роки Михайло Грушевський навчався на історико-філологічному факультеті та в аспірантурі університету. Його геть усі відмінні оцінки та наполегливість у досягненні поставленої мети викладачі вузу й досі ставлять за приклад своїм студентам. Проте здібності Грушевського мало тішили тодішнє керівництво вузу — молодому історикові було відмовлено у викладацькій праці. Місце завідувача кафедри історії Михайло Грушевський посів у Львівському університеті.

У рік свого 130-річчя український історик повернувся до рідного університету — в бронзі. На прохання ректора вузу Віктора Скопенка та виконавчого директора Міжнародного благодійного фонду Михайла Грушевського Леоніда Решодька, скульптор Іван Макогон й архітектор Анатолій Ігнащенко створили меморіальну дошку на відзначення великого українця. Відтепер університетське студентство щоразу зустрічатиметься з мудрим поглядом першого Президента.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Галина КВІТКА, журналіст

Бідні ми, бідні

Констатація тижня

У четвер у представництві Світового банку відбулася презентація звіту, розробленого цією структурою спільно з Київським міжнародним інститутом соціології. Тема його для більшості з нас злободенна — бідність в Україні. Звісно, цілком цей змістовний трактат, виконаний на основі опитування більше 2000 вітчизняних сімей, викласти неможливо. Проте деякі досить цікаві уривки навести варто.

За даними дослідників, за станом на середину 1995 року 29,5 відсотка сімей жили в бідності. Це значить, що кожен із членів цих сімей існував менш як на 24 долари США щомісяця. В таких сім'ях, як правило, більше дітей (віком до 15 років) і більше людей похилого віку (старших за 64 роки), ніж в сім'ях, що не є малозабезпеченими. В Україні серед тих, кому за шістдесят, кількість незаможних зростає у кожному віковому проміжку. Це відрізняє її від більшості інших країн.

Освіта і бідність перебувають в обернено пропорційній залежності. Дорослі, які взагалі не мають освіти, найбідніші (47 відсотків), а серед тих, хто має закінчену вищу освіту, рівень бідності найнижчий (20 відсотків). Кількість учнів/студентів в Україні зменшується. Дедалі більше молодих залишають школу до закінчення.

Бідність тісно пов'язана і з самооцінкою здоров'я. Незаможні українці вважають себе не такими здоровими, як решта населення. Серед дорослих респондентів, котрі протягом місяця до опитування не хворіли, бідних було менше (28 відсотків), ніж серед тих, хто хворів (34 відсотки).

Сам термін «бідність» селянин та міський житель визначають по-різному. За розумінням першого, він не бідний, якщо не голодує. Таке сприйняття — результат багаторічного дефіциту послуг у сфері медицини та освіти, а також споживчих товарів усіх видів на селі. Міські респонденти згадували не лише про доступність продуктів харчування, а й про якість житлових умов, медичне обслуговування, освіту та можливість своєї участі в культурних подіях.

У звіті зазначається: Україна витрачає 18 відсотків ВВП на соціальний захист, не враховуючи витрат на освіту та охорону здоров'я. Проте, на думку упорядників, неясно, якою мірою бідні сім'ї користуються пільгами за програмами соцзахисту, а також наскільки точно такі програми спрямовано на допомогу незаможним сім'ям.

Фото Володимира КИСЕЛЬОВА.

Олександра КУЧЕРЯВА, журналіст

«Жучок» тижня

А «слона»-то я помітив!

Майже детективна історія відбулася в стінах Міністерства внутрішніх справ України. Зранку 25 вересня перший заступник міністра Леонід Бородич, запідозривши щось неладне, власноруч розібрав телефонний апарат «Panasonic» на столі у своєму кабінеті. Не помітити невідомий свіжоприпаяний пристрій він не міг. «Жучок!» — перша небезпідставна думка змусила діяти негайно й рішуче: доповісти міністрові, голові Служби безпеки та керівництву держави. За годину прибула спеціальна комісія, яка стала ретельно досліджувати сумнозвісний апарат. Однак розв'язка інтриги наступила досить швидко.

Як повідомив Л. Бородич на брифінгу в МВС, експерти визначили, що пристрій той не прослуховує, а, навпаки, захищає інформацію. І встановили його зв'язківці того ж таки міністерства. Назвали й конкретного виконавця «завдання». Лише досі самому заступникові міністра не збагнути, чому його не попередили, що новий телефон у службовому кабінеті буде оснащено захисною «штучкою».

До речі, як сказав заступник голови Служби безпеки Олег Пугач, справжній «жучок» так легко не помітиш...

Теленовина тижня

Володимир ВОЙТЕНКО, кінокритик

«Невідома Україна» — навіщо вона нам?..

Сьогодні о 18 годині, фільмом «Історія... Навіщо вона нам», телерадіокомпанія ICTV розпочинає демонстрацію науково-популярного серіалу «Невідома Україна», що складається зі 144 серій.

Цю кіномонографію з історії нашої Батьківщини створено ще 1993 року творчим колективом (68 режисерів, 50 операторів) Національної кінематеки України (до 1992 р. — студія «Київнаукфільм»). Але так сталося, що фільми-нариси, до плекання яких причетний ще й великий загін знаних істориків, архівістів, літераторів, археологів, тільки тепер приходять на суд глядача.

Практично в кожному фільмі глядач зустрінеться з унікальними, часом сенсаційними документами, фотознімками, свідченнями очевидців та вчених-дослідників.

108 фільмів загальноісторичного циклу, від найдавніших часів до здобуття незалежності, доповнені також трьома 12-фільмовими спеціалізованими програмами, що розповідають про історію вітчизняного війська («Золоте стремено»), медицини («Лікарська справа в Україні») та права («Як колись судились в Україні. Етюди з історії права»).

Не тільки українцям, на багато десятиріч позбавленим своєї справжньої історії, а й кожній культурній людині у світі адресує результат спільної творчої праці Національна кінематека України.

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Попередження тижня

Українська дієта: вранці — гриби, ввечері — кремація

Народ, переведений урядом на підніжний корм, масово вирушив до лісу по дари природи. Та коли раніше грибні фани збирали лише білі гриби, тепер вони не гребують і сироїжками, вовнянками, зеленухами та іншою дрібнотою. А деякі особливо несвідомі елементи приносять у кошиках навіть бліді поганки. Кому як поцастить...

За даними Міністерства з надзвичайних ситуацій, на 3 жовтня загальна кількість в Україні людей, які отруїлися грибами, сягнула 1377 чоловік, 352 із них —діти. 98 чоловік не вдалося повернути до життя.

Як стверджують знавці грибної справи із МінНС і Мінздраву, причина отруєння прозаїчна —вживання неїстівних видів грибів. До речі, найбільша кількість нещасних випадків трапилася в степових районах, мешканці яких не так обізнані у приготуванні грибних страв.

Справді, як у воду дивився Омар Хайям: ти краще голодуй, ніж перше-ліпше їсти...

***

Певно, кожен знає, що в покинутих шахтах тепер вирощують печериці. Але шахти то одне, а біля шахти зовсім інше. Так, Луганщина тримає сумну першість в Україні з кількості отруєння грибами. Лише у вересні загинули 13 чоловік. Найбільше отруєнь у Первомайську, Краснодоні, Алчевську, Луганську.

Обласна протиепідемічна комісія, облсанепідемстанція закликали населення не збирати ніде і ніяких грибів. Навіть білі гриби і маслюки всотують токсини від промислових викидів.

Євген ПАРІЙСЬКИЙ, «Укрінформ»

Контракти тижня

Варшавські мелодії Тур-Тревел

Кілька днів тому українська делегація повернулася з престижного міжнародного туристичного ярмарку «Варшава. Тур-Тревел-96». Зростання туристичного авторитету нашої держави відзначили усі відвідувачі українського павільйону. А свідченням цього стали десятки угод із зарубіжними фірмами. Характерно, що переважна більшість цих угод — на прийом туристів в Україну, а не «на виїзд».

— Ми задоволені результатами туристичного ярмарку, в якому вже вчетверте брали участь, ми виконали завдання, поставлені перед делегацією, — відзначив її керівник, перший заступник голови Держкомтуризму України Борис ВИХРИСТЕНКО.

— Які конкретні результати нашої участі у Варшавському ярмарку?

— Цього року там побували представники чотирнадцяти українських фірм. Вони зуміли за кілька днів підписати 56 угод на прийом іноземних туристів в Україні. А ще проведено понад 150 результативних зустрічей з зарубіжними колегами, ближчим часом це дасть нові угоди про співпрацю. Якщо конкретно, то Львівське та Волинське генеральні агентства з туризму домовилися з відомим польським турпідприємством «Громада» про інвестування будівництва кемпінгів на Львівщині та про розвиток туристичної інфраструктури на Шацьких озерах. Молода фірма «СІТА Тревел» має угоду з польськими та німецькими фірмами на організацію подорожей по всій Україні. Буде організовано спеціальні оздоровчі тури до Парижа, Брюсселя, курортних зон та парків різних країн для дітей, що потерпіли від Чорнобиля. «Інтурс Київ» вже у жовтні прийматиме перші групи німецьких та польських туристів.

— Чим приваблює Україна гостей?

— Наші зарубіжні колеги відповідають так: чудовими історичними місцями, регіонами Чорного та Азовського морів, Карпатами, Подніпров'ям. Останнім часом популярні круїзи по Дніпру, екологічні маршрути. Подальший популяризації України в цій сфері послужить і міжнародний туристичний салон «Україна-96» (9 — 11 жовтня ц. р.), де буде представлено 264 турфірми з 34 країн.

Іван Кулик: «Я знаю, як лікувати рак!»

(Початок на 1-й стор.).

Щороку від ракової хвороби помирають десятки тисяч землян. Однак до цього часу, за офіційними даними, ефективного засобу лікування раку не знайдено. Світове медичне співтовариство уже давно вирішило: тому, хто знайде дієвий спосіб боротьби з раковими пухлинами, вдячне людство даруватиме найвищі звання й почесті...

З Іваном Онисимовичем Куликом я зустрівся у тіснуватому готельному номері. Це його офіс. Тут він днює й ночує, приймає хворих, переважно тих, кому офіційна онкологія вже не в змозі допомогти і яким уже втрачати нічого.

Майже все своє життя спочатку хірург-онколог районної лікарні полтавського містечка Зіньків, потім лікар Мурманської лікарні швидкої допомоги присвятив вивченню природи ракового захворювання, пошуку ефективного засобу його лікування. За свої п'ятдесят років він не нажив бодай невеличкого сімейного кутка, але густо обріс запеклими недругами, став самітником у рідній сім'ї, до цього часу знімає квартиру майже за містом. Але вважає, що своє життя прожив недаремно.

В те, що сказав мені цей — з усього видно, не обласканий долею — чоловік, неймовірно важко повірити. Але спокійні добрі очі, м'який, навіть занадто тихий голос, а головне для нас — «славних» нащадків Хоми невіруючого, документи, «вибиті» в міністерських кабінетах та науково-дослідних інститутах, кажуть про інше: він знає, як лікувати рак.

Настав час розповісти все про Івана Онисимовича Кулика.

Років двадцять тому черговому лікарю районної лікарні привезли вночі молоду красиву жінку з явно вираженими симптомами: гострий біль у животі. Стан хворої не викликав сумніву в необхідності негайної операції. До ранку лікар Кулик її завершив. Через кілька днів жінці стало краще, її виписали додому. Але лікар знав: у неї рак, вона помре, залишивши маленьких діток...

Саме тоді Іван і поставив собі запитання: невже не можна знайти управу на цю кляту хворобу?!

Багато років поспіль Іван Онисимович удень працював, а ночами засідав за книги, вчитувався, вивчав, шукав в усіх відомих на той час працях ключ до розгадки причин ракових захворювань і одного разу зрозумів, що труди його не даремні.

Переїхав на Північ, влаштувався лікарем станції «швидкої допомоги». По-перше, більше вільного часу, працювати можна було лише три дні на тиждень. А, по-друге, платили краще, мав уже на що їздити до Москви.

У Міністерстві охорони здоров'я колишнього Союзу Кулика з його «примарними ідеями», м'яко кажучи, зустріли неприязно: ходять тут усякі кулики... Поважному заступникові міністра Бабаяну ледь не щомісяця доводилося наморщуватися: це що, знову ти?! Ну, чекай... Минали години, а потім виявлялося, що неприступний начальник вже виїхав у відрядження на три дні. Саме настільки, скільки надокучливий лікар міг бути відсутній на роботі.

Іван Онисимович не здавався. Він не лише мав формулу нового протиракового препарату, а й зумів виготовити його в домашніх умовах. Випробував на тваринах, перевірив на токсикацію на власному організмі. Ніякого шкідливого впливу не виявив. Тоді запропонував використати останній шанс безнадійно хворим. Результати перевершили усі сподівання. Фларакcин, а саме так він назвав своє дітище, піднімав прикутих до ліжка людей на ноги. Вони починали рухатися, ходити, в них поліпшувався апетит, одне слово, з'являлася надія.

Але в міністерстві Кулика, як і раніше, далі порога не пускали. Проте в апараті ЦК КПРС знайшовся один небайдужий чоловік, примусив чиновників від медицини розібратися...

Іван Онисимович одержує направлення до Київського НДІ фармакології та токсикології, його допускають до роботи у Ленінградському та Київському онкоцентрах. Українського дослідника визнають, винахід отримує фінансову підтримку — 150 тисяч рублів — на дослідницькі цілі. Кулику пропонують виступити з доповіддю на засіданні фармакологічного комітету.

Виступ вченого закінчився публічним приниженням. Дехто з академіків відверто посміявся з його травок і ступок, втім, порекомендували провести повторні дослідження на тисячах тварин.

І це — не останній удар, який мав мужньо перенести ентузіаст. Але він вистояв. І до початку 90-х років практично довів до кондиції препарат, який за протипухлинним ефектом не мав і не має нині аналогів у світі.

Гортаю скупі виписки з офіційних звітів шестилітньої давності з клінічного вивчення протипухлинного препарату і за ними бачу невизнаного та гнаного у Союзі лікаря-новатора. Невже таке могло бути? Адже за кордоном йому б за життя пам'ятник поставили. У незалежній Україні, схоже, дослідників-самоуків також не цінують.

Проте, за висновками фахівців, лікувальна дія фларакcину реєструється у ста відсотків хворих і проявляється в поліпшенні загального самопочуття, зменшенні розмірів пухлинних вузлів або їх повній регресії; за токсикологічною оцінкою і клінічним ефектом фларакcин випереджає відомі лікарські протипухлинні засоби як вітчизняні, так і зарубіжні.

А ось цитата з клінічного вивчення препарату при лікуванні хворих на одне з найнебезпечніших ракових захворювань: «Проявляється у поліпшенні стану хворих, стабілізації процесу, регресії пухлинних вузлів у середньому в 50 відсотках випадків».

Якщо ви думаєте, що лікар Кулик після цих та інших таких самих висновків офіційних державних установ одержав запрошення на роботу в онкологічний центр чи йому запропонували створити спеціалізовану клініку, а виробництво його препарату поставили на промислову основу, — помиляєтеся. Кулика, як і раніше, плескали по плечу і... залишали рядовим лікарем. Знай, мовляв, кулик, своє болото. Ніхто з керівників міністерства, інших державних установ і пальцем не ворухнув, щоб допомогти не стільки чоловікові-безсрібнику, скільки всьому людському роду.

Втомившись топтати чоботи столичними коридорами і в кабінетах, лікар Кулик кілька місяців тому приїхав до Харкова, до міста своєї студентської юності, і намагається власними силами й коштом людей, що йому співчувають, завершити свою справу. Він витратив не один десяток тисяч доларів на різні ліцензії, документацію, закупівлю за кордоном сировини, відкриття науково-лікувального фітоцентру «Фенікс», на промисловий випуск фларакcину за кордоном.

За короткий час прийняв сотні важкохворих, від яких медики-онкологи вже відмовилися. Майже всі вони живуть на радість близьким і друзям, видужують.

Іван Кулик переконаний, що після розроблення ще кількох таких препаратів — а виготовити їх для нього проблема часу, коштів і техніки — він зможе якщо не повністю виліковувати, то значно, на десятки років, продовжити життя людям з найрізноманітнішими раковими захворюваннями.

Рядовий медицини, вклад якого оцінять нащадки, мріє про клініку зі стаціонарним відділенням, спеціалізованою аптекою, про те, щоб у новому тисячолітті людина не здригалася від страшного діагнозу.

До речі, курс лікування фларакcином триває не більше двох-трьох тижнів. Лікуватися можна у звичайній поліклініці, навіть удома. Вартість лікування доступна кожному.

Поки що мало кому відомий лікар Кулик. Але про нього і про його відкриття, можливо, знатиме весь світ. В історії таке вже бувало не раз.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Олеся ЯХНО, студентка Інституту журналістики

Нові Обіходи обходять знову...

Соціальний зріз

Торік на дев'яту роковину чорнобильської трагедії наша газета видрукувала матеріал «Як живете, Нові Обіходи?». Невеселі то були зустрічі з людьми, що лише через шість років після проявів масових захворювань переселилися з далекого поліського краю на мальовничі береги Південного Бугу. Береги мальовничі, будівлі добротні, а от ностальгія за рідними місцями — навіть те, що «сонце сходить і заходить не з того боку», і нема за селом рідного цвинтаря та інше — завдавала переселенцям прикрощів. Але люди не втрачали віри. Колись у давнину поселення їхніх пращурів обминули татари, і за селищем закріпилася назва Обіходи. Татари обійшли, а «жирний атом» — ні! Високі чини, яким було доручено рятувати людей, спочатку обходили обійшли. Потім схопилися, а згодом знову почали обходити... Про все це я згадала, їдучи в Немирівський район.

На перший погляд у селі начебто все гаразд. Є газ, водопровід, асфальтовані дороги та подвір'я, зразкові господарські приміщення. Але це лиш на перший погляд. Занедбана соціально-побутова, культурна сфера.

Школа, приміром, діє. Така, що не кожне місто має, а лікарні, яку переселенці не могли перевезти з собою, бібліотеки, магазину, клубу досі нема. Все це було викреслене із затвердженого на найвищому рівні кошторису. Не зважив ніхто й на лист керівництва Немирівського району, в якому просили подбати про створення для переселенців пристойних культурно-побутових умов. Натомість Мінчорнобиль повідомив, що «не має можливості фінансувати такі об'єкти...»

І ось у травні цього року заступник міністра Мінчорнобиля В. Пінчук відвідав віддалених переселенців. І особисто переконався, як тяжко людям без культурно-побутових об'єктів. Приїхав, побачив і поїхав...

Це вже з болем у серці розповідає новий керівник господарства Василь Васильович Ярмоленко. До катастрофи на ЧАЕС він майже півтора десятка років був у Обіходах на Коростенщині головним інженером. Люди попросили, і він з Бердичівського району Житомирщини, куди переселився одразу після вибуху «мирного атома» з дружиною та малими дітьми, переїхав на Вінниччину керувати ще не зміцнілим господарством.

Нове господарство у Нових Обіходах було створене на майновій частці колишнього обіходівського колгоспу. Але яка та частка? Чимало людей відмовилися переїхати, покидати домівки. Нове правління обіходівського господарства вирішило більше подбати про своїх, тих, хто залишився. На Вінниччину пішло дуже мало техніки, не вдалося перенести тваринницькі ферми.

Нині в господарстві над Бугом, яке має свою північну назву «Полісся», живуть переселенці з Овруцького, Олевського та Коростенського районів, які, звісно, переїхали сюди без свого «господарського паю». Розібратись у його величині непросто. Але треба ж людям десь працювати. Та де, коли у «виробничій зоні» — майже безвиходна ситуація. На спорудження механізованого тваринницького комплексу потрібно 300 млрд. крб., а надано Мінчорнобилем аж... 20 млрд.

Тож нове село, у якому мешкають 365 чоловік, по суті стало зразком безробіття в Україні. Так, зі 155 працездатних виходять на роботу лише 45. На що і як жити цим людям?..

Вінницька область.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Обличчя спорту – імідж держави

Наш спонсор лотереї-97

Свого часу на львівській фабриці швейних спортивних виробів «Динамо» шили практичні й елегантні спортивні костюми для самбістів, дзюдоїстів, саночників, гірськолижників. І наші олімпійські команди почувалися на висоті не лише завдяки майстерності, а й пристойному зовнішньому вигляду.

Напередодні цьогорічних олімпійських ігор Українське телебачення транслювало інтерв'ю з тренерами гімнастів. Не без гіркоти вони показували лахміття, яке їм нині було запропоновано для виступів, нарікали, що спортсмени змушені вдягатися на власний кошт. Олімпійці, які репрезентують обличчя держави (а їхні костюми є складовою іміджу) мають підстави для скарг на адресу вітчизняного виробника, проте він не винен. Зокрема, костюми для дзюдо і самбо, попит на які вельми високий, стали гостродефіцитними тому, що для їх пошиття необхідна спеціальна бавовняна тканина. Нині окрасою асортименту фабрики є гірськолижні костюми — чоловічі, жіночі, дитячі. Щозими до столиці гірськолижного спорту — Славського, що на Львівщині, — приїжджають тисячі спортсменів і любителів з України та Росії. Певна річ, ніхто не виходить у гори без відповідного екіпірування. Але для цього немає ніякої потреби інвестувати фірму «Адідас», вироби якої по кишені лише «крутим». Львівські костюми анітрохи не поступаються перед імпортними за своїм дизайном, якістю пошиття, практичністю. До того ж вони в кілька разів дешевші.

Новий львівський гірськолижний костюм здобув високу оцінку на цьогорічному ярмарку динамівських підприємств у Києві. Попит у населення мають вітрозахисні костюми з плащової тканини, утеплені дитячі куртки. Фабрика також розробляє та шиє однострої для військовиків і силових структур. А загалом рівень фахівців настільки високий, що вони спроможні виконувати будь-які замовлення. Свого часу тут шили елегантні жіночі пальта для популярного у Львові СП «НТОН», нині — жіночі брюки на замовлення німецької і бельгійської фірм.

—Ми готові до співпраці в будь-яких формах і напрямах, — розповідає директор фабрики Мирослав Губка. — Можемо створити спільне підприємство або ж надати в оренду приміщення. Не такі вже й великі інвестиції потрібні нам, щоб закупити спецобладнання, тканини. Навіщо ж нам інвестувати зарубіжного виробника у той час, коли наші висококваліфіковані швачки їздять на заробітки до Польщі. Думаю, що й в Україні є люди, які мають кошти і не знають, куди їх вкласти. А попит на спортивний одяг буде завжди.

Телефон: 52-04-27.

Львів.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

Князь Михайло Чернігівський та його виклик Орді

На службі... в Івана Грозного

У 1578 році в Московії відбулася помпезна акція зустрічі мощів святих чернігівського князя Михайла та його боярина Федора. Напередодні Іван Грозний написав великомученикам, як живим, листа-прохання у Чернігів: «Изволите с нами в царствующем град Москве жити...» Ініціатора імператора московського «третього Риму» не задовольняв нечисленний пантеон маловідомих місцевих святих. А тому, щоб піднести значимість Московії, потрібні були найвідоміші святі з довкружних, часто силоміць загарбаних земель, а то й спірних територій, що не підлягали владі царя. Борис і Гліб, Феодосій, Антоній Печерський, Михайло Чернігівський мали демонструвати спадкоємність Московії Київській Русі.

Привласнювачі-крадії святих для задоволення своїх імперських амбітних цілей творили ідеологію, плоди якої пожинаємо й досі. Прикро, та коли Іван Грозний знав, хто такий князь Михайло Чернігівський і яка ціна його популярності, то сьогодні для багатьох ім'я великомученика мало про що говорить. Чимало плутанини, надуманих тверджень в оцінках дій Михайла Всеволодовича зустрічаємо й у сучасних дослідженнях.

Володар Чернігова, Галича, Києва

Хто ж такий був Михайло Чернігівський? У середині XIII сторіччя його вважали досить авторитетним і впливовим князем. Новгородці, знаючи його справедливість, високі моральні якості, християнську доброчесність, у дні заворушень не раз запрошували його правити у Новгороді. Двічі, у 1225 році та у 1229-1230 роках, він княжив у цьому норовистому місті, і, як повідомив новгородський літописець, «вся область наша благословляла свій вибір, не відчуваючи ніякої скрути». Без меча і примусу він втихомирював бунтівників, невдоволених, мирив новгородських князів. Цікаво, що, незважаючи на такий успіх, Михайло Всеволодович усе ж своїм головним містом вважав Чернігів, куди він невдовзі і повернувся.

У 1235 році чернігівського князя з цих самих причин запрошують місцеві бояри зайняти стіл у Галичі. У березні 1238 року обставини склалися так, що Михайло Всеволодович став одночасно володарем Чернігова, Галича, Києва... Це сталося тому, що під Суздалем 4 березня того ж року монголи вбили князівського старійшину Мономаховичів — Юрія Всеволодовича. На братове місце, не знаючи розмаху винищення русичів, вирушив «брати справу в свої руки» Ярослав Всеволодович. Замирення між ними і Михайлом Всеволодовичем у 1233 році, пережита спільна трагедія (у день весілля їхніх дітей чернігівського князя отруюють), сприяло поєднанню їхніх інтересів. А тому володар Чернігова та Галича займає Київ, очевидно, за покликом від'їжджаючого князя, якому цей стіл він допоміг зайняти від незаконного претендента.

Втеча чи дипломатія?

Чимало дослідників безпідставно звинувачують Михайла Всеволодовича у пасивності, поведінці, яка не красить його становище. Так, дослідник Г. Федотов зазначає: «Князь не проявив героїзму під час воєнної небезпеки. Він утік, залишивши без оборони Київ, підведений ним особисто під гнів Батия». Варто зауважити на це, що виїхав Михайло Чернігівський без сім'ї: дружина князя залишилася на Київщині. Отже, це не була втеча. Ряд джерел вказує на те, що Михайло Всеволодович їздив до угорців з метою коли не організації спільної відсічі загарбникам, то хоча б інформування Заходу про загрозу для нього.

Журналістське розслідування

750 років тому в Сараї за наказом Батия страчено одного з найвпливовіших князів Русі

Переговори Михайла Всеволодовича з угорським королем Белою, очевидно, не мали успіху у зв'язку з явним ослабленням позицій гостя. На початку 1239 року Данило Галицький, скориставшися тим, що Ростислав, син Михайла Чернігівського, вирушив у похід на Литву, повертає собі Галич. А недруги Михайла Всеволодовича, почувши про від'їзд князя з Києва з дипломатичною місією, вживають ряд заходів до усунення його взагалі від будь-яких владних повноважень. Так, Київ займає спочатку Ростислав Мстиславович, а потім Данило Галицький. Луцький і перемишльський князь Ярослав Інгваревич захоплює в Кам'янці втікачів від київського перевороту — «княгиню Михайлову со множеством полона».

Арешт восени 1239 року дружини Михайла Чернігівського Олени з прихильними до її чоловіка боярами порушило недавню рівновагу сил, що встановилася між князівствами, фактично Михайло Всеволодович перед Батиєвою навалою стає князем без землі. Король Бела, враховуючи ці обставини, не наважився віддати свою дочку Анну за його сина, Ростислава Михайловича (одруження їх усе-таки відбудеться, але через кілька літ. — **Прим. автора**).

Протест

Руїна 40-х років була така сильна, що давала мало надії на швидке визволення від рабства. Зневірі, відчаю, приреченості, що охопили величезні простори зганьбленої і сплюндрованої Русі, важко було знайти альтернативу. Нищівний погром, тактика вогню й меча, застосована загарбниками у Чернігові, Києві та інших містах, відкидала у той момент будь-яку думку переможених про реальність згуртування місцевих сил для організації супротиву, збройного протесту поневолювачам.

Князівські керманичі краю постали перед дилемою: або смерть за непокору, або збережена влада ціною принизливого плазування перед переможцями, або втеча подалі від лиха і нелегке життя в еміграції.

Восени 1245-го Батий наказав прибути до нього князям, які княжили у підкорених ним землях. Двадцять п'ять днів у січні 1246 року перебував в ординській ставці Данило Галицький. «І поклонився він за звичаєм їх, і ввійшов у вежу його, — повідомляє Галицько-Волинський літопис. — Він (Батий), сказав: «Данило! Чому ти єси давно не прийшов? Але якщо нині ти прийшов єси, то й се добре. Чи п'єш чорне молоко, наше пиття, кобилячий кумис?» І він сказав: «Досі я не пив. А нині ти велиш — я п'ю. Він тоді сказав: «Ти вже наш-таки, татарин. Пий наше пиття!» І він (Данило), випивши, поклонився за звичаєм їх». Ціною ганьби і приниження Данило Галицький зберігає за собою владу над князівством. Для православних тієї доби виконання ординських обрядів було рівноцінне зреченню віри.

Подія, яка сталася у 1246 році в Золотій Орді, щодо цього була дещо нетипова і нечувана: чернігівський князь Михайло Всеволодович, викликаний у ставку до Батия, відмовився перед зустріччю з ним віддати шану божествам непереможного завойовника, виконати нехристиянський обряд. Цей вчинок без перебільшення слід розцінювати як мужній виклик смерті, поневолювачам, політичний протест загарбникові.

Дехто з істориків сумнівається, чи був він узагалі? Мовляв, усе те художній вимисел авторів церковних житій. На щастя, версії й міркування щодо загибелі Михайла Всеволодовича не обмежуються лише житійною літературою, яка творилася за заздалегідь визначеними канонами. Нотатки католицького монаха-домініканця Плано Карпіні, який побував в Орді через кілька місяців після страти князя, підтверджують у деталях мужній вчинок Михайла Чернігівського.

Мученицька загибель 750 років тому чернігівського князя стала для православ'я тієї доби рятівним символом нескореності віри, цементуючої духовної єдності русичів. Монгольське нашестя трактувалось як гірка розплата за усобиці, князівські підступи і чвари, за пролиття невинної крові. А незламна вірність Богу, повернення до суворого наслідування християнським істинам — ось порятунок, шлях до свободи. Тільки за цієї безкомпромісної умови можна здолати агресора. Беззбройний чернігівський князь дав зрозуміти Батиєві: є грішні поневолені народи, є тяжка реальність монгольської окупації, але і є над усіма Бог, духовний оберіг — віра, сили, які не здолати нікому.

Чернігівська область.

Про дні минулі

Обкомівські коридори: нотатки нестороннього

Взявши в руки «Обкомівські коридори», перше, на що звернув увагу, — надто категорична, на мій погляд, анотація: «Книгу «Обкомівські коридори» написано у формі щоденникових нотаток, що свідчить про їх об'єктивний характер». І одразу зреагував: «Господи, ще один об'єктивний суб'єкт — оцінювач нашої історії!»

Коли читаєш вступне слово, стає значно легше, і спокійніше, бо воно переконує, що автор аж ніяк не претендує на узагальнюючі оцінки, а лише намагається бути щирим, надаючи читачам «записи журналіста, молодого у той час літератора, для якого було цікавим усе в новому середовищі, до якого він потрапив...». Тому незалежно від того, навмисне створена чи випадково суперечливість між лаконічною анотацією до книги і таким самим лаконічним вступним словом автора, але сама вона відразу й захоплює увагу читача.

Може скластися враження, що сьогодні видання такого типу не мають жодної цінності, бо партійно-командна система назавжди відійшла в минуле і її досвід не може бути використаний у розв'язанні сучасних проблем. З таким підходом можна було б і погодитися, якби не одна обставина: КПРС — КПУ була не так партією, як системою державної влади, котрій доводилося вирішувати специфічні завдання функціонування держави і розв'язувати не так партійні як загальносуспільні проблеми. Вплив цієї системи поширювався на весь суспільний організм: економіку, масову свідомість, стиль діяльності державних і господарських кадрів і таке інше. Тому, на моє глибоке переконання, було б просто необачним відмахнутися від минулого і не постаратися зрозуміти, так би мовити, внутрішню анатомію функціонування командно-адміністративної державної системи.

Тому навіть від'ємний досвід нашого минулого (напевно, більшою мірою, ніж позитивний) не зайвий у процесі переходу суспільства від тоталітаризму до демократії, підготовки власних національних кадрів державного і господарського апарату (політичної і господарської еліти), поважливого ставлення до людей.

Павло ДЕМЧУК,
професор кафедри військової політології і права Київського військового гуманітарного інституту.

І. Г. Гаман. «Обкомівські коридори». Дещо з записників 1965—1968 років. — Київ: «Вир», Харків: РВП «Оригінал». — 1995.

Пером поета правлять спогади

Своє входження у рік вісімдесятиліття відомий український поет Олекса Ющенко відзначив ще однією солідною публікацією — книгою «В пам'яті моїй», що є продовженням чотирьох попередніх подібних видань його своєрідної авторської мемуаристики.

Книга Олекси Ющенка рясніє іменами діячів літератури і мистецтва, з якими йому доводилося зустрічатися. Особливо хочеться відзначити змістовні нариси-есе, присвячені зустрічам з Максимом Рильським, Борисом Антоненко-Давидовичем, Олександром Ковінькою, Іваном Козловським, Семеном Гейченком, Платоном Майбородою та деякими іншими особами, які вплели яскраві квіти у вінок української культури.

Лист до Івана Цюпи (є й такий жанр у книзі) «Незабутні голоси» повертає читачів до воєнних часів, коли українські письменники і журналісти працювали на радіостанції імені Тараса Шевченка у Саратові, повідомляє нові деталі і подробиці про те, як готувались радіопередачі за участю народного артиста Юрія Шумського, письменників Ярослава Галана, Валентини Ткаченко, Марії Пригари. Значний інтерес викликають пропозиції та ставлення деяких митців і письменників, якими вони ділились під час зустрічей з автором щодо пооцінювання українських письменників та їх творів. Так, зокрема, йшлося про встановлення пам'ятників літературним героям, таким, як Шевченкова Катерина, Гоголівський Тарас Бульба, Наталка-Полтавка Котляревського та іншим; висловлювались критичні думки стосовно монументальної скульптури, невдоволення викликали знаменита райдуга «Дружба народів», що за консерваторією, встановлення пам'ятника Івану Котляревському не на призначеному раніше місці у центрі Києва.

«Моя пам'ять — акумулятор тих днів», —сказав про себе автор в одній із своїх розвідок у книзі. Гадаю, що він упорався зі своїм завданням, своєю пам'яттю розкрив перед нами яскраві і незабутні сторінки становлення і розвитку української духовності, невигаданими історіями, епізодами і штрихами довів ще раз активну участь письменників і митців у цьому процесі.

Як зізнався Олекса Ющенко, цією книгою він не ставить крапку на своїх спогадах, підготовлено ще два томи рукопису твору, побудованого на спогадах про минуле. Будемо сподіватись, що і ці книги побачать світ до його вісімдесятиліття. А поки що слово вдячності за те, що ним зроблено...

Григорій ВАРТАНОВ,
професор.

Тетяна ЇВЖЕНКО, «Голос України»

Нарешті будемо говорити на «Ви»

Агентство «Інтерфакс-Україна» поширило повідомлення про те, що Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко 2-3 жовтня перебував у Москві, де провів переговори з главою російського уряду Віктором Черномирдіним. Кажуть, що, за прикладом Президента України, Прем'єр-міністр під час утаємниченого візиту домовлявся з російською стороною про двостороннє торговельно-економічне співробітництво і про підготовку угод щодо поділу Чорноморського флоту. Теми, як кажуть, вічні.

Щоправда, прем'єр-міністри змушені поспішати з узгодженням суперечливих позицій, бо на найвищому рівні вже було заявлено, що всі україно-російські проблеми будуть розв'язані, а відповідні угоди — підписані не пізніше жовтня.

Окрім того, російська сторона, запровадивши ПДВ на українські товари, на думку оглядачів, своєї мети не досягла: обсяги експортно-імпортних операцій істотно не зменшилися. «Оскільки Білорусь відмовилася стягувати ПДВ з українських товарів, то запровадження Москвою податку втратило сенс», — зазначив експерт міністерства зовнішніх економічних відносин РФ, стверджує «Інтерфакс-Україна». Білорусь, яка створила з Росією спільний митний простір, нещодавно заявила, що «російські» методи економічної співпраці з Україною не відповідають національним інтересам держави, а тому, незважаючи на дії РФ, експорт з України безперешкодно здійснюється через білоруські кордони.

Щодо національних інтересів нашої держави, то вони детально викладені в проекті програми уряду. Кабінет міністрів України має намір активно працювати «над усуненням перешкод для розвитку повномасштабних економічних відносин і режиму вільної торгівлі без дискримінаційних обмежень, на основі суверенітету, рівноправ'я та взаємоповаги».

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Засудили сусідів, щоб свої боялися

ДНЯМИ Мінський міський суд оголосив вирок сімом підсудним: 2-3 роки (хто скільки «заслужив») виправних робіт. Офіційне звинувачення — участь у групових діях, що порушують громадський правопорядок, і завдання образ працівникам міліції. По завершенню судової процедури прибиральниця ретельно підмела підлогу та витерла пил з лави підсудних. Який клопіт їй, кого, за віщо і чому судили у цій залі?

А Українській державі? Адже, мабуть, уперше з часу проголошення незалежності України її громадян ув'язнено за участь у маніфестації, та ще й у сусідній країні. Кажуть, демократія — поняття інтернаціональне, але в кожній країні його трактують по-своєму.

Семеро українських громадян, які 26 квітня вирішили пройти вулицями Мінська, приєднавшись до акції «Чорнобильський шлях», вважали, що мають на це право. Білоруські власті, навпаки, не знаходили слів від обурення: чому українці намагаються втручатися у внутрішні справи Білорусі, та ще й вигукувати антилукашенківські заклики. Можливо, саме цей аргумент і відіграв згодом вирішальну роль.

Мирна маніфестація несподівано переросла на побоїще (таке іноді буває) з міліцією, яка намагалася зупинити маніфестантів. А головними винуватцями оголосили... непроханих гостей з України. Начальник Головного управління громадсько-політичної інформації адміністрації президента Республіки Білорусь Михайло Підгайний так і сказав: «Мітинги та маніфестації в Білорусі завжди проходили цивілізовано, а цього разу на вулицях Мінська пролилася кров. Ті, хто винен, не могли залишитися непокараними».

Позицію білоруських властей зрозуміти неважко, адже керівництво держави, говорячи про ситуацію в країні, щоразу наголошує: у державі все спокійно, а якщо й виникають непорозуміння з опозицією, то з вини зарубіжних сил та... засобів масової інформації. Отож винні «зарубіжні сили» в особах сімох громадян України було віднайдено. І якщо позицію Білорусі хоч якось можна пояснити, то чому Україна не поспішила на допомогу своїм громадянам — не зрозуміло. Захищати їх узявся білоруський адвокат Володимир Колесников (кажуть, нині він попрохав політичного притулку в Україні, мотивуючи це політичним гонінням, якого він зазнає на батьківщині). МЗС пообіцяв, що уважно спостерігатиме за ходом слідства, заявивши про небажання ставити під сумнів законодавство сусідньої держави. Навіть якщо демократичність цього законодавства ставить під сумнів Рада Європи?

Чим пояснити таку пасивність відомства, яке мусить захищати інтереси своїх громадян за кордоном? Можливо, тим, що затримані мали причетність до ультрапатріотичної організації УНА-УНСО. Але членство в партії чи організації ще не є

ознакою злочину. Просто Україна досі не навчилася захищати своїх громадян.

Чомусь пригадалися події торішньої давності. Коли увесь світ виступав проти проведення Францією серії ядерних випробувань, «зелені» з різних країн приїздили до Франції, діставалися кораблями до закритих баз цієї країни в Тихому океані, при цьому... порушуючи закон. Жодного з затриманих не було кинуто до французької в'язниці.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

II. Заробляння мозолів на чужій землі. Як право і привілей

ДАВНЄ прислів'я стверджує: «Там, де ведмідь не пройде, проскочить олень». Ці слова відразу спадають на думку, коли порівнюєш роботу державних та комерційних структур, що працевлаштовують українських громадян за кордоном.

Дещо «неповоротка» діяльність місцевих центрів зайнятості, які змушені працювати лише в межах нечисленних міждержавних договорів, відлякує багатьох потенційних «клієнтів» (про це йшлося у попередній кореспонденції «ГУ», 2. X.1996 р.). Втім, як відомо, «святе місце» хтось-таки обов'язково заповнює. Численні комерційні фірми за відповідну ціну працевлаштують у будь-яку країну світу всіх бажаючих: від професора університету до жінки сумнівної поведінки (якщо це й перебільшення, то не таке велике). Отже, настав час поговорити про можливості недержавних структур.

«Стежте за рекламою!»

Можливо, ви повторите мій шлях: купите в кіоску газету, детально вивчите рубрику «Пропоную роботу» і... не знайдете там нічого, крім двох-трьох оголошень підозрілого змісту, що запрошують «дівчат у клуби Японії»... Що сталося? Адже ще недавно реклама послуг працевлаштування за кордоном займала у газетах цілі сторінки?

З'ясувалося: восени минулого року, коли справді мало не на кожному кроці сумнівні компанії пропонували «знайти стабільний заробіток в інших країнах», органи внутрішніх справ провели перевірку майже 350 таких фірм.

Практично в кожній із них були виявлені порушення. Причому взяти гроші і втекти — це ще не найсерйозніший «гріх» таких «комерсантів». Значна частина фірм фактично постачала «дівчаток» в іноземні борделі. Причому часто без відома самих жінок: вони, скажімо, приїжджали працювати в кафе, а господар забирав у них документи і змушував займатися проституцією. Таких трагічних історій ви самі, мабуть, чули достатньо.

Результати перевірки цих фірм були викладені у доповідній записці Президентові України. Також у документі містилися пропозиції, як змінити ситуацію на краще. Міністерство внутрішніх справ, зокрема, вважало, що слід негайно заборонити усім комерційним фірмам працевлаштовувати українських громадян за кордон. Щоправда, до таких радикальних заходів справа не дійшла, але певний порядок у цій галузі навели: сутенери та шахраї вже не почуваються так вільно, як раніше.

Загалом, ще донедавна легально працевлаштовувати за кордон мала право лише 81 недержавна фірма, і 35 з них шукали роботу для українських моряків. Нині набувають чинності нові правила ліцензування комерційних структур, і скільки їх законно працюватиме у майбутньому, покаже час.

Отже, якщо ви вирішили звернутися до послуг недержавного підприємства, перш за все вимагайте показати ліцензію. По-друге, не поспішайте давати гроші заздалегідь: за законом оплата відбувається лише після працевлаштування.

До речі, не варто гаяти час на довге листування з українськими та іноземними фірмами, що пропонують за астрономічні гроші адреси працедавців. За свідченням самих іноземців, вам будуть надіслані або адреси вже неіснуючих фірм, або тих підприємств, які й так завалені пропозиціями від громадян СНД. Це — робота марна.

Найкраще звернутися до солідних недержавних компаній. Дуже часто вони — «спеціалізовані». Наприклад, відправляють робітників лише до Японії або Сполучених Штатів. Але також працюють і з тими країнами, з якими ми маємо міждержавні угоди, тобто в тому самому напрямі, що й місцеві центри зайнятості. Скажімо, нині тривають переговори між Україною та Чехією про встановлення квот на працевлаштування наших робітників — називають цифру в 50—60 тисяч! «Заповнювати» квоту будуть і комерційні фірми.

Недержавним структурам часто вдається неможливе (неможливе для державних). Вони і умови роботи запропонують кращі, і країну «оберуть» ту, що заможніша. І не залежать від того, про що домовляється політики: наприклад, Греція не захотіла розпочати переговори з Україною про працевлаштування в себе наших громадян. Натомість лише силами комерційних структур у Греції знайшли роботу кілька тисяч українців.

Проте, можливості й цих фірм обмежені. Часом вони зазнають фіаско під час переговорів з державними підприємствами інших країн і не завжди можуть посприяти у працевлаштуванні інтелігенції. Отже, якщо вам не змогли допомогти ні в місцевому центрі зайнятості, ні в комерційній фірмі, то нічого іншого не залишається, як узяти свою долю у власні руки.

Одного у полі легше помітити?

Спочатку — трохи статистики. За даними місцевих органів служби зайнятості та відповідних комерційних агентств, котрі мали бажання «звітувати», за шість місяців 1996 року працевлаштовано 6055 осіб. Найбільше — у Росії, Греції, Кіпрі, Польщі, Ірані, Ліберії.

Як то кажуть, «не вір очам своїм». Спеціалісти щодо такої статистики дивуються: «Лише в Чехії цих трудових мігрантів не менш як 50 тисяч!», хоча через державні та недержавні агентства їх влаштувалося ... 177 чоловік. Але навіть якщо взяти до уваги не завжди чесну звітність комерційних фірм (податки!), то все одно стає зрозуміло: більшість українських громадян шукають собі роботу самостійно.

Насамперед, зазвичай, «вивчають» своє генеалогічне дерево з метою визначення родичів за кордоном. Потім настає черга дружнього листа... Незчуєшся — а ти вже й у Польщі (Ізраїлі, Німеччині, Канаді — потрібне підкреслити). І за допомогою рідних таки знаходиш непогане місце бармена, дякуєш і летиш мерщій додому оформляти документи...

Ось тут і починається найважче: отримання дозволу на роботу. Наприклад, розповідає віце-консул Генерального Консульства Республіки Польща Гжегож Качмарек, для отримання такого дозволу необхідна згода «воєвудського ужонда праці» (місцевої служби зайнятості). А згода надається лише тоді, коли польський роботодавець доведе, що ніяк не зможе обійтися без української робочої сили, і документально підтвердить, що «пропонував» цю роботу всім польським безробітним.

Але потрапити на роботу до наших сусідів ще не так важко. А от отримати дозвіл на роботу в Німеччині, мабуть, може лише український Енштейн, та й то якщо зможе переконати німців, що працюватиме за фахом. Можливо, саме тому — є робота, але не пускають, — так багато наших співвітчизників стають нелегальними трудовими мігрантами, хоча, за статистикою, у світі 25 відсотків людей працюють за кордоном нелегально.

Щоправда, «проблему нелегалів» визнають, по-моєму, лише науковці, які працюють над міграційними питаннями. Ніхто інший це за проблему не вважає: ані центри зайнятості, ані консульські служби, ані самі «нелегали». Вони єдині у своєму оптимізмі: відносини між країнами розвиватимуться, кордони стануть «прозорішими», укладатимуться нові договори, в тому числі щодо трудової міграції, поменшає бюрократизму, а отже, надалі всі працюватимуть легально.

Може, саме так і буде. Але от що спадає на думку: мабуть, щоб здійснилися такі грандіозні плани, доведеться попрацювати. Причому до сьомого поту і на своїй землі.

(Закінчення. Початок у «ГУ» за 2 жовтня ц.р.).

Тетяна ПЕТРОВА, «Голос України»

Для перемоги всі засоби хороші?

Із наближенням виборів у США кандидати на пост президента вже не знають, що втнути, аби завоювати симпатії виборців. У виборчу кампанію включилися також головні претендентки на роль першої леді.

Нещодавно Хілларі Клінтон перемогла Елізабет Доул у своєрідному кондитерському змаганні, організованому американським журналом для домогосподарок. Було надруковано рецепти улюбленого печива дружин обох кандидатів на пост президента. Пані Доул запропонувала читачкам вишукане печиво з екзотичними горіхами пекан, яке можна приготувати за сорок п'ять хвилин. Пані Клінтон представила на суд читацького жюрі дуже простий і малокалорійний рецепт (американці жартома назвали його демократичним) шоколадного печива, яке готується за 10 хвилин. Останній рецепт і визнано кращим.

Проте найголовніший аргумент на користь Хілларі Клінтон — першої леді, яка має уособлювати розумного порадника, вірного товариша і добру господиню, — дружина теперішнього президента США приберегла на кінець виборчої кампанії. Шалену кількість прихильників принесла кандидату від демократів така заява пані Клінтон: «Ми дуже хочемо мати ще одну дитину... Я переконана, це буде просто прекрасно». Йдеться про те, що сім'я Клінтонів має намір усиновити маля. Причому, перша леді дуже хотіла б стати матір'ю малюку хворому або темношкірому. «Я вважаю, що дати дитині шанс і поділитися з нею тим, що маєш, — це один з найбільших подарунків, які можна зробити і собі, і малюку», — сказала Хілларі Клінтон в інтерв'ю американському журналу «Тайм». Щоправда, усиновлення відбудеться не раніше президентських виборів, оскільки сім'я Клінтонів побоюється, що до того часу не зможе приділити дитині достатньої уваги. Дочка Клінтонів Челсі ще не висловила свого ставлення до рішення батьків.

Володимир ПУЧКОВ, *журналіст;* **Олександр КРЕМКО**, *фотокореспондент*

Блиск і злидні Ольвії

Попри цілковитий брак фінансування, Ольвійська археологічна експедиція і цього сезону продовжувала копітку роботу з вивчення й збереження безцінного скарбу нашої землі — Ольвії.

Цього року на розкопках сталася ПОДІЯ — виявлено рідкісну знахідку: мармурову голову Гермеса.

— Утім, «рідкісна» — не те слово, знахідка навіть для Ольвії унікальна. Таку річ знайдено тут уперше, — уточнює член-кореспондент НАН, доктор історичних наук Сергій Крижицький — науковий керівник Ольвійської експедиції, очолюваної кандидатом історичних наук Валентиною Крапивіною.

— Ми знайшли її під час розкопок підвалу, — розповідає Валентина Крапивіна, — в шару, що утворився внаслідок пожежі, яка сталася в III столітті нашої ери. Схоже, мармурова статуетка прикрашала нішу в приміщенні над підвалом. Точніше датувати знахідку поки що немає змоги, ясно одне: до Ольвії її завезено.

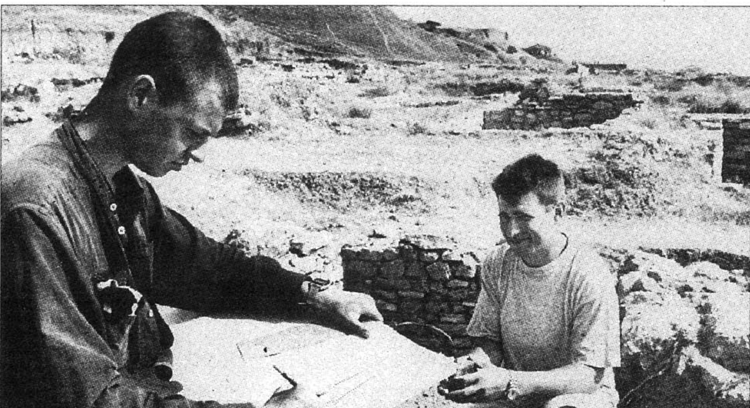
... Мармуровий Гермес, вісник богів, покровитель подорожніх, провідник душ померлих, який, за легендою, був однаково вхожий до обох світів — життя і смерті, слухає нашу неквапну розмову. Його античні кучері, відмиті від багатовічної глини, акуратно обрамляють гарне обличчя, і тільки мармуровий ніс у незапам'ятні часи постраждав від жорстокості варварів...

Керівники Ольвійської археологічної експедиції — Сергій Крижицький і Валентина Крапивіна — серйозно занепокоєні нерадісними перспективами. Адже розкопки в Ольвії фінансувала держава навіть у скрутні повоєнні роки. В громадянську війну знаходили можливість охороняти цю заповідну територію, зберігати її до кращих часів. «Кращі часи» настали — і місцевий радгосп спорудив на території ольвійського некрополя... свинарник.

Ольвійській археологічній експедиції треба не так уже й багато: гроші на цемент і продукти. Хочеться сподіватися, що допомогу буде надано. Бодай Миколаївською облдержадміністрацією, нехай навіть мізерну. Адже стародавня Ольвія може подарувати нашому поколінню унікальні речі, що пережили людей, пережили віки.

Наші першодруки

Віктор ТЕРЕН

Що залишимо в хлібі і слові?

ВІКТОР ТЕРЕН — поет і прозаїк, автор понад півтора десятка поетичних збірок, прозових та дитячих книжок. Лауреат кількох престижних літературних премій, його твори перекладені на англійську, французьку, італійську, словацьку, румунську та інші мови. Однак вважає своїм найприкметнішим твором першу програму і статут Народного Руху України, співавтором яких він був. Нині В. Терен — народний депутат України.

Воля

«Пишу твоє ім'я...»
Поль Елюар

Ми її зашивали в підкладку
ховали в шухлядах
виглядали з р...йського вирію
звідки рідко вертаються
розпізнавали
в ностальгії ікон мерехтінні
зірок
шифрували крізь телефонне
шипіння
берегли як мовчання
воля
ми переконувалися що вона є
коли її викручували з рук
запихали в пазухи монументів
затуляли кремлівською
зіркою
біла наче листівка біла
як простирадло коханцям
чорна як степ до плуга
незграбна як той хто
вдруге вчиться ходити
і наче дитина що вперше
стає на ніжки
перекочується як сніжинка
всепроникна і всюдисуща
і одна-однісінька
одніша навіть за тебе
коли серед ночі загрюкають
в двері

1991 р.

Благословляйся, душе моя

благословляйся, душе моя,
кожне дихання, кожну
хвилину.
роки мої ідуть на долину,
кличу частіше Господнє
ім'я.
ближче, все ближче до
маминих трав,
тих, що тепер зеленіють
над нею.
важко і легко ставати
землею,
легко і важко землею
ступав.
що там позаду в мінливій
імлі?
що ми залишимо в хлібі
і слові?
як нас припомнять
при добрій розмові? —
вічні питання на вічній
землі.
очі коли наостанок зімкну,
друзі, не треба наймати
оркестру.
вітер хай буде мені за
маестро,
гілку мені покладіть полину.
знаю, ви будете радісно
жить,
буде вам рідна земля
не руїна.
буде щаслива моя Україна,
волю її над усе бережіть.
збудеться все,
що Господь написав
ще на маленькій дитячій
долоні.
крихта моєї пшеничної долі
в Книзі, що твориться
на небесах.
благословляйсь на
пташиний політ,
душе моя із тремтливого
шовку.
Слово і Прапор наш
синьо-жовтий —
це мій останній для Вас
заповіт.

Сестричка і братик

доки й світу —
сестричка і братик —
очко й брова
він у синій сорочці вона
тоненька
степом ідуть
з України та в Україну
... он
коні татарські он матросики
з торбами
він в полині зажмуриться
вона злетить наче хмарка
листочком прикинеться тінню
дивись не помітять
це вже пізніше
прийшли до нього
кажуть йому
—віддай те що бачило
а ти що не бачила —
нивку зверху і знизу
шаблю в криниці воликів
хрест
на вогнику свічки церкву
в зернині
буде всім порівну
будем ділити смушеву
шапку диму
буде колгосп «Завєт Ілліча»
буде приспівувать онуча:
«два півники два півники
горох молотили
два чекісти-хочуїсти
по хатах ходили
цап меле цап меле борідка
метляє
а маленьке цапенятко
на скрипочці грає...»
грає та виграває
на діда не дивиться
а дід —
лежить собі склепив повіки
тепер уже
його не знайдете
до страшного суду

Стара платівка

танго
ніч і день у Кремлі танго
патефон стерта платівка
стара мелодія
тридцятих
двадцятих
кремлівське танго
запрошуємо Вас на танго
ще раз ще пані Україно
«мы вас так любим!»
танго

Ми — п'єдесталоборці

Ми — п'єдесталоборці,
Але немає в нас
Ні ненависті в оці,
Ні помсти про запас.
Ми пам'ятники рушим,
Що ставила Москва,
Щоб наші ніжні душі
Не вижерла черва.

1990 р.

На шаблі сльоза

Коли б народився тоді,
як шаблі
Михтіли в смертельнім алюрі,
Я б хату замкнув,
поклонився б землі,
І пішов до Петлюри.
—Прийми, отамане,
прийми ось таким... —
Та, мабуть, і вся промова.
І нас перестріли б оті
байстрюки
Полковника Муравйова.
Шмагала обличчя
кривава лоза,
І вітер над снігом квилив.
А день... так світивсь,
як на шаблі сльоза,
Коли ми залишили Київ.
Закусим гризоту
гірким огірком,
І далі, і да... на Проскурів.
Та ще таки свій,
Коцюбинський Юрко,
Батька забув і скурвив.
Навколо зібралися всі...
і не всі...
Вони селюки двожилі.
А та Україна...
не стрічка в косі —
Віврьовка на шиї.
Не спала й проспала
у Бога тоді
Лиха наша доля кохана...
І що то за прапор?
Жита золоті
Та синій димок з нагана.

Ворожба

... розкидає карти по столу
візьме густеньке сито
і сіє просто на них —
так треба
от і лежать і пливуть
по білому снігу
місяць горить на два боки —
живим і померлим
свічки мерехтять бубнові
обпалюють пальці
(той що з ріжками шкодить—
он сліди копитець
сімка пікова й дев'ятка)
вже воно починається!
вже дозволив дід що
в короні! —
все що було і буде як
на долоні
чорна постіль білу
перебиває
казенна бумага на дудочку
грає
пізня дорога ранню за поли
хапає —
одіж порвала тіло світиться
з трефовим хрестиком
кішка грається
—ви хлопці матір
виручили б! —
а хлопці —
«як були ми козаками
поле всіяли кістками
а призвалися в валети —
маєм царські еполети
ми б і виручили — тільки
шабельки в густому тісті
злиплися...
ти ж бабо і винна
сієш борошно...»
тоді згребе всю муку
спече коржа на воді
покрише
гукне свого півня
з червовими сергами —
хай повикльовує піку
посвітліє в колоді

Небо

небо
це волосся твоє що відлітає
за птахами
вирій з китайського шовку
це вогні
які заблукали
це комашка що залетіла
в око Святому Петру
грудочка снігу —
то ангелик жартуючи кинув
за комір школярику
хмарка
хмаринка
це душа що шукає притулку
небо
тоскний погляд крізь грати
чекістських підвалів
пасемце диму
церковна молитва
сяйво на образах
і Христові тернії блискавки
небо
це щасливе зітхання
видихнуте повітря
це клубочок морозної пари
це твердиня на якій стоїмо
нагадує як читається слово
СВОБОДА

Якщо голова облдержадміністрації пише вірші, значить в області все гаразд!

З-поміж книжок, що їх останнім часом на власний чи спонсорський кошт видали літератори Житомирщини, збірка поезій «Вірність», випущена у світ місцевим видавництвом «Льонок», привернула особливу увагу читачів. Її автор — Антон Малиновський, голова обласної Ради й облдержадміністрації.

Про те, що він тяжіє до поезії, мало хто знав. Перший вірш збірки датовано 1963 роком, останній — нинішнім. Кількісно значно переважають твори, написані ще в 60-ті та 70-ті роки: пізніше на творчість бракувало часу.

Нещодавно, ще до виходу збірки, Антон Малиновський зізнався перед телекамерами, що на душі нерідко буває дуже тяжко, бо не знає, що сказати людям, які запитують, коли ж нарешті настане просвіток. Та на додачу ще й місцеві політики обзивають: хто консерватором, хто відступником...

У наш суперечливий і непростий час збірочка мовби нагадує нам, що є в житті те, що вище за всі нами ж створені проблеми:

> Ну що ті вітри буревійні?
> Весну ми свою зберегли.
> Зігріли в тремтячих обіймах,
> Щоб квіти кохання цвіли.

Вірність у коханні і вірність рідній землі, вірність традиціям батьків і вірність самому собі — це провідні теми збірки. Звісно, літературний критик, перечитавши її, знайде що закинути авторові. Та значно важливіше те, що шану до хліборобського поту, продекларовану в ранніх, написаних ще в юності віршах, Антон Малиновський як керівник області підкріплює конкретними справами, зокрема наполегливістю у виконанні програми «Сільська вулиця», за якою в області споруджено вже кілька тисяч кілометрів доріг у селах і про яку сам так говорить: «Криза мине, а дороги для сільських трудівників залишаться».

Олексій КАВУН.

Житомир.

Книжковий кіоск

Співець, якому підніс ліру сам Орфей

Що ми знаємо про українського письменника Петра Карманського? Хіба те, що він належав до літературної групи «Молода муза», створеної у Львові на початку нинішнього століття, і стояв на платформі декадентства, занепадництва, модернізму... Принаймні ще донедавна так стверджувало радянське літературознавство. А він завжди залишався вірним сином свого народу, якому служив педагогічною, письменницькою редакторською працею. «Час, у який випало жити й творити поетові, — пише доктор філологічних наук Микола Ільницький, — сповнений складних і драматичних подій та соціальних процесів: дві світові війни, розпад Австро-Угорської імперії і трагедія Західноукраїнської Народної Республіки, що лишила свій слід у стрілецьких піснях, окупація Галичини Польщею і пацифікація («втихомирення») українського населення, сталінські репресії і перші проблиски хрущовської відлиги... А при цьому участь — не завжди зважена і не завжди з власного бажання — в різних політичних справах і попадання у триби різних політичних машин. Його муза змушена була видавати й фальшивий звук, але він усе ж залишився «співцем, якому підніс ліру сам Орфей...»

Щоби переконатися у правдивості слів відомого літературознавця, треба ознайомитися з книгою вибраних поезій Петра Карманського «Дорогами смутку і змагань», яку видало львівське видавництво «Каменяр». Принагідно зауважимо, що збірку укладено на дві третини з не друкованих досі поезій, хоч можливо, як зазначають упорядники, що окремі з віршів свого часу побачили світ у періодичних чи принагідних виданнях, розсіяних по цілому світі, куди немилосердна доля закидала Петра Карманського.

Жахи сталінського мороку в Україні

Книга Григорія Костюка «Сталінізм в Україні», яка написана у 50-60-х роках і побачила світ англійською мовою у трьох видавництвах за кордоном, нарешті прийшла до того, кому вона насамперед адресована: до масового українського читача. Це грунтовне і всебічне дослідження автора, який на собі відчув жахи допитів в енкаведистських катівнях і провів п'ять років у сталінських концтаборах, благословило у світ добре знане нам видавництво «Смолоскип».

На підставі джерельних матеріалів Г. Костюк переконливо доводить, що російський імперіалізм породив всеодержавний режим репресій і терору. За переконанням автора, більшовицький режим в Україні, як і в інших республіках колишнього Союзу, був не що інше, як страшна війна держави з народом.

«Немає сумніву, — зауважує у вступній статті Юрій Бадзьо, — що твір Григорія Костюка спонукатиме українських учених до подальших досліджень радянського періоду в історії України, зокрема історії сталінського терору, рани від якого ще кровоточать на тілі нашої нації».

Микола НЕЧИПОРЕНКО, «Голос України»

Ще запряжемо колись комету

Це передбачає відкрита дніпропетровським інженером-авіатором нова теорія космічного майбутнього Землі, Сонячної системи та Всесвіту

У ЛИПНІ позаминулого року в нашій Сонячній системі сталася одна з найбільших космічних катастроф: з Юпітером зіткнулася гігантська комета Шумейкерів — Леві. Ударом ядра катастрофа не скінчилася, бо невдовзі на Юпітер упало ще понад двадцять уламків-скалок прибулиці з далекого безмежжя. Загалом вибухи виплеснули у навколишній простір пекельної енергії щонайменше в тисячу разів більше, ніж виплеснув би в разі одночасного вибуху весь нагромаджений людством ядерний потенціал. Юпітер за розмірами в триста з лишком разів перевищує Землю, а якби комета Шумейкерів — Леві упала на нашу планету, то все живе і суще на ній умент би згоріло.

Астрономи всього світу ще за два роки до катастрофи на Юпітері пильно стежили за прибулою з космосу: чим скінчиться її гостювання?

Уже коли зіткнення сталося, від учених чекали чітких відповідей: опече чи ні вивільнена на Юпітері колосальна енергія нашу Землю; вплине чи ні вибух на нашу атмосферу? Астрономи й фізики незабаром заспокоїли, що побоювання безпідставні.

Та є на планеті людина, котра з таким висновком категорично не погоджується. Вона заявляє, що негативні наслідки навіч, але, оманливо пояснюючи їх іншими причинами та факторами, людство тим часом не бачить суто земної небезпеки і не готується до неї, а вона справді загрожує нашій планеті. Ця людина —Василь Дмитрович Коваленко з Дніпропетровська. Він каже, по суті, про фатальну помилку сучасників, котра може дорого коштувати для наступних поколінь.

Давайте познайомимося з Василем Дмитровичем. Він не вчений, хоч і має кілька публікацій у наукових збірниках та журналах. Виголошував доповіді на престижних конференціях і симпозіумах у Москві, Санкт-Петербурзі, Новосибірську і Києві, знайомлячи поважний світ учених зі своїми, як він вважає, відкриттями. Вчені, щоправда, не квапляться його твердження сприймати як відкриття — називають їх лише оригінальними гіпотезами.

Так от, Коваленко усе своє життя присвятив військовій авіації, закінчивши спочатку авіаційно-технічне училище, а потім і Військово-повітряну інженерну академію. Останні двадцять п'ять років серйозно займається прогнозуванням погоди та кліматичних змін на Землі, спираючись не лише на чинники земного походження, а й на ті, котрі формуються зоряними просторами. Якщо досі кліматологи й гідрометеорологи виходили з того, що земна погода від полюса до полюса і навколо екватора «коригується» винятково процесами, які відбуваються в межах атмосфери та Світового океану, то Василь Дмитрович міркував інакше: погодні та кліматичні умови нашого планетарного середовища передусім залежать від космічних факторів.

Гідрометеопрогнози — за суттю своєю оперативно-наслідкові, а не причинні: далі двотижневих передбачень не зазирають. Якщо й зазирають, то винятково на підставі статистичних даних, нагромаджених багаторічними спостереженнями. А цього, погодьтеся, замало, аби з мінімальними похибками передбачати погоду на рік і більше. Господарська, виробнича, екологічна, науково-пошукова і навіть космічна діяльність людства фактично здійснюється без жаданого і достовірного довгострокового метеозабезпечення.

От Коваленко і вважає, що саме ці прогалини заповнюють його гіпотези та тлумачення, які вже давно претендують на визнання. Те, що Василь Дмитрович називає власними відкриттями, а вчені — поки що обережно — гіпотезами, пов'язане насамперед з його поправкою до добре відомого закону Кеплера про небесну механіку, за яким по відношенню до всіх планет Сонце постійно й незмінно перебуває в одній точці. Коваленко першим не погодився з постулатом, бо виявив нестаціонарність, дисиметрію світила. Василь Дмитрович тлумачить: Сонячна система має спільний центр мас, навколо якого обертається і світило, максимально віддаляючись на півтора мільйона кілометрів. Звідси несталість і періодичність коливань потужності та геометрії руху спрямованої на Землю сонячної енергії. За Коваленком, тільки раз на 180 років Сонце «слухається» Кеплера —потрапляє до центру мас, натомість весь інший час викликає «непередбачувані» варіанти погоди та зміни клімату.

Усе це, справді, могло б сприйматися лише як теорія, якби Василь Дмитрович не підтвердив її своїми розрахунками та відповідними відкритими ним циклами річних та вікових змін погодних умов. Уявіть собі, що на підставі власних обгрунтувань закономірностей впливу мінливості гравітаційного поля Сонячної системи на клімат Землі Коваленко по роках простежив погоду на нашій планеті з найдавніших років до нашої ери по сьогодні, і конкретно датовані ним посухи чи вологі періоди, глобальні тривалі потепління чи, навпаки, похолодання в далекій минувшині збіглися зі свідченнями в літописах, переказах, наукових трактатах та інших зафіксованих джерелах.

Але яке, запитаєте ви, це має відношення до катастрофи на Юпітері? Річ у тім, що, згідно з розрахунками Василя Дмитровича, зробленими на підставі напрацьованої ним геліоенергетичної теорії мінливості клімату та космічного майбутнього нашої планети, нині на Землі розпочався період похолодання, який до середини наступного століття досягне значної позначки. Відтак, мусимо готуватися до існування в умовах тривалих низьких температур з усіма наслідками, що з цього випливають. Натомість вчені, донедавна лише лякаючи землян імовірним «парниковим ефектом», спричиненим виробничою діяльністю людей, саме в останні два-три роки дружно заходилися твердити вже про реальну неминучість цього кліматичного апокаліпсису.

Мало хто знає, приміром, що зовсім недавно півтори тисячі провідних фахівців-кліматологів із 60 країн світу підготували для ООН доповідню, в якій стверджують, ніби до 2100 року середньостатистична температура на нашій планеті підвищиться мінімум на чотири градуси. Дрібниця? Не поспішайте з таким висновком. Адже почнеться інтенсивне танення криги на обох полюсах і під водою швидко опиняться значні території Північної Америки і Південної Азії, інші регіони. За цими прогнозами, понад сто мільйонів чоловік змушені будуть переселятися, отримуючи статус «біженців».

Потепління на землі, — заявляє Василь Коваленко, —міф, який спровокувала неймовірна літня спека останніх трьох років. Справді ж бо, практично в усіх регіонах — скажімо, Америки, Європи й Азії — перевершувалися максимуми денної температури, зафіксовані протягом цілого попереднього століття. А середньодобові —вперше сягали 30 і навіть більше градусів тепла за Цельсієм там, де зазвичай переважав помірний клімат. З цим погодимося й ми, мешканці України, якщо пригадаємо спеку липня — серпня 1994 року, торічну кінця літа —початку осені і, нарешті, цьогорічну в травні —червні.

—Одначе це аж ніяк не «симптоми» вигаданого неминучого «парникового ефекту», — заперечує Василь Дмитрович. — Щоб цей ефект настав, необхідне збільшення концентрації вуглекислого газу в атмосфері в десятки разів, що добре відомо вченим. Це по-перше. А по-друге, забруднення атмосфери, навпаки, має пропускати на земну поверхню менше сонячного тепла...

На запитання, в чому ж тоді справа, Коваленко відповідає, що в оману науковців завела саме катастрофа на Юпітері. Точніше, небажання визнавати її вплив, відтак і вплив ближнього космосу на земну погоду. Василь Дмитрович передусім посилається на очевидний аргумент: високі температури охоплювали більшість території планети одночасно саме в ті періоди, коли Сонце, Земля і Юпітер були в «протистоянні» (на одній лінії) чи близько до цього. А поскільки орбіта Землі — між Сонцем і орбітою Юпітера, то в згадані періоди наша планета потрапляла саме у той космічний простір, де на зустрічних рухах відбувалося зіткнення, «перемішування» і вирування потоків сонячного вітру і випромінюваної Юпітером після вибуху гігантської комети енергії. Гріло відтак не стільки Сонце, скільки обдавав жаром планету-матінку космос.

Причому, літня спека трьох останніх років, на думку Коваленка, — лише найочевиднігший наслідок зіткнення Юпітера з кометою. При величезному вивільненні додаткової енергії у простір Сонячної системи це не могло не порушити тут енергетичного балансу, а також поля електромагнітної індукції —отож це неодмінно дається взнаки на геосферно-біосферних процесах на нашій планеті. Ось чому Василь Дмитрович переконаний, що вченим ліпше вивчати геть усі земні наслідки від катастрофи на Юпітері, ніж лякати людство «тепличною» задухою.

Нічого подібного в найближчі сто років очікувати не варто. Уже сьогодні, за теорією Коваленка, «дисиметричне» Сонце «додатково» відхилилося від Землі більше, ніж на мільйон кілометрів. І хоч спекотно влітку, одначе крижаний панцир Арктики, треба сказати, продовжує збільшуватися. Отож холодна ера не за горами, а до неї готуватися — це ж бо не кожухи кожному поодинці шити, необхідно вже тепер всім разом берегти і накопичувати відомі джерела теплової енергії та шукати нові. Не виключено, що і в космосі. Бо відкриті Коваленком закономірності свідчать про невичерпні у безмежному Всесвіті «поклади» енергії, які необхідно навчитися «добувати». Проте поки що ці «поклади» енергії переміщуються з планетарної системи в систему, з галактики в галактику мандрують самостійно і вільно — у вигляді, до речі, комет. Це теж гіпотеза, та чи не настануть часи, коли земляни, нарешті, не боятимуться грізних космічних мандрівниць і «ловитимуть» їх, аби «приручати»-підкорювати і використовувати навзамін вугілля, нафти чи атомного палива?

Усе може бути. Але про це вже дізнаються наші нащадки...

Дніпропетровськ.

Відродити в історії імена,

що вели націю і державу до відродження і сили

ІДЕЯ створення українського біографічного словника народилася ще за часів Київської Русі. Саме тоді, у 996—997 роках, при дворі князя Володимира вийшов перший літописний звід.

На жаль, неодноразові спроби українських учених створити цю своєрідну візитну картку науки і культури держави не увінчувались успіхом. І думаю, що вчені-ентузіасти не в змозі були завершити таку роботу. Однак такі видання є вже майже у 80 країнах світу, це —свідчення повноцінного духовного і наукового життя. Об'єктивно вони можуть бути створені тільки в самостійній державі, коли люди, об'єднуючись навколо ідеї незалежності, почуваються у своєму невмирущому єстві народом і розуміють, що таку колективність творили тисячі особистостей протягом десятків поколінь.

Ось чому створення Українського біографічного словника стає обов'язком сумління і правом української інтелігенції, яка має висвітлити свою історію та її творців, відокремивши правду від міфів і брехні, обстоюючи те, що історично належить її народові.

Вихід книги «Українська біографістика» (Збірник наукових праць. Випуск 1.— Київ: «БМТ».— 1996, 220 с. Відповідальний редактор В. С. Чишко), що її видав Інститут біографічних досліджень Національної наукової бібліотеки імені В. І. Вернадського, став значною подією: зроблено крок до наукового осмислення національно-культурного відродження України. Налагодження випусків томів Українського біографічного словника набуває не просто виняткового значення, а й свідчить про курс на принципово новий рівень історико-культурних студій. Відкриття багатогранності української історії та культури виразніше окреслює її місце у світовому контексті.

«Українська біографістика» — маленький крок у вирішенні цього грандіозного для нашої країни завдання.

Добру справу роблять учені-ентузіасти з Інституту біографічних досліджень, узявшись за створення УБС. Але самотужки виконати таке фундаментальне завдання нелегко.

Реалізація цього проекту, який має загальнонаціональне значення, вимагає також консолідації зусиль науковців, громадських діячів, товариств, установ, організацій України та діаспори. І не лише сприяння Верховної Ради і Президента України, а й повномасштабної державної підтримки.

Григорій ВЕРВЕС,
академік Національної академії наук України.

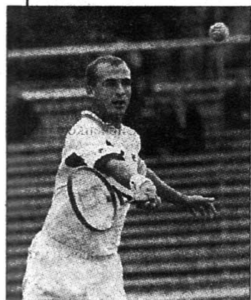
Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Маємо збірну, маємо лідера

ПРИГАДУЮ, як поверталися ми з Дубровніка, де наша національна збірна з тенісу зазнала відчутної поразки від хорватів у Кубку Девіса. Тоді на берегах Адріатики було справжнє національне свято з головним персонажем Гораном Іванишевичем, якого земляки буквально на руках носили. Зізнаюся, тоді заздрість заполонила душу. І не вірилося, що й ми колись переживатимемо таку саму радість, як ото хорвати.

Так от, у поїзді повели розмову про майбутній матч Кубка Девіса, осінній, з норвежцями. Висловлювалися щодо місця його проведення. А президент ФТУ Герман Беньямінов сказав дві речі, які вселили певну надію.

—Обов'язково гратимемо в Києві, — повідомив він, — і неодмінно з Андрієм Медведєвим...

Правду кажучи, не вірив у можливість приїзду Андрія. Надто вже напружена обстановка була навколо цього чудового майстра ракетки. Пам'ятаєте, з'явилася на світ його заява, що він ніби бажає виступати за Росію.

Приємно, що помилявся. Медведєв таки приїхав до Києва, зробив головний внесок у блискучу перемогу команди України, подарував нам свято. Наша збірна продовжила прописку в першій лізі Кубка Девіса, який вважається неофіційним командним чемпіонатом світу.

Отож, користуючись правами прес-секретаря ФТУ і прес-аташе матчу, міг більше від решти журналістів спілкуватися з Андрієм Медведєвим. І скористався цією можливістю сповна. Зрозуміло, що поцікавився в нього про події, пов'язані з нібито його бажанням змінити громадянство.

—Спробую ще раз пояснити ситуацію, — сказав найкращий наш тенісист. — Уже не раз казав, що народився і виріс в СРСР. Але рідним домом для мене завжди був Київ. Моє серце завжди тут, в Україні. Коли розвалилася колишня країна, важко було все переосмислити, усвідомити. Я практично весь час перебував за кордоном, жив лише тенісом. А про те, що відбувалося вдома знав мало. Коли цього разу приїхав до Києва, одразу побачив, з якою любов'ю і повагою ставляться до мене земляки. Як ніколи відчув, що я —громадянин нової суверенної держави, представляю її на міжнародній арені. Не приховую, що був гордий носити спортивну куртку з написом на ній «УКРАЇНА».

Стосовно мого бажання виступати за Росію, то це вигадка. На такий крок я ніколи не пішов би.

—Знаєте, багатьох здивувала й ваша відмова виступати на Олімпіаді в Атланті. Яка все-таки причина такого рішення?

—Це був саме той випадок, коли гасло П'єра Кубертена: «Головне не перемагати, а брати участь» не підходить. Пояснюю: я — професіонал, маю певне ім'я у спорті. Тому не хотів підводити ні себе, ні свою країну. Адже перебував тоді не в найкращій спортивній формі. А їхати «туристом» мені не дозволяли совість і принципи. Втім, мене ніхто з керівництва НОК і не запитав: чому я відмовився їхати до США...

—У зв'язку з цим постає й таке запитання: відмова Наталці Медведєвій та Ользі Лугіній позмагатися в олімпійському парному турнірі, либонь, помста за ваше рішення?

—Коли думаю про це, то одразу починаю хвилюватися. Можливо, скажу гучні слова, але рішення пана Борзова та його оточення стосовно моєї сестри й Олі вважаю злочином перед спортом. Прикро, що Наталка та Ольга лишилися за бортом Олімпіади. Там, як на мене, вони мали хороші шанси вибороти медаль. Якщо це справді помста, то це дуже примітивно і не по-людськи.

—Яка ваша думка про нинішню збірну України з тенісу?

—Попередній її капітан Валерій Бурко з Харкова зробив чимало для становлення колективу. Цю справу надійно підхопив Олександр Долгополов. Гадаю, що в нашої команди чудові перспективи. Вона здатна показати високий результат.

—Відомо, що у вас тепер новий тренер. Розкажіть про нього, будь ласка.

—Разом із Олександром Долгополовим ми піднялися на четверте місце у світовому рейтингу. Але розлучилися, мої результати погіршилися. Проте — то справа минула. Почав працювати з австралійцем Бобом Бреттом. Він має в Європі власну школу — у швейцарському місті Лугано. До речі, за манерою працювати він нагадує Долгополова. Мій новий «коуч» — людина цілком забезпечена матеріально, тому працює не заради грошей. Мріє, щоб я постійно прогресував, перемагав, жив тенісом. Таке мене цілком задовольняє.

—Численні прихильники звикли бачити вас у першій десятці світового тенісу. Принаймні у другій. Чи збирається повернутися на високі позиції найближчим часом?

—Скажу одне, що дуже старатимуся. Але треба обов'язково виграти великий турнір. Такі незабаром відбудуться у Парижі та Штутгарті.

—Оце, либонь, ваші головні плани?

—Частково так. До кінця року маю зіграти в 5—6 турнірах у залах. Потім повернуся до Києва. А там, дивись, і квітень наспіє — новий матч збірної України за право виходу до вищої ліги Кубка Девіса. Слабких суперників на такому рівні не буває. Тому цікаво буде пограти...

На знімку: Андрій Медведєв під час матчу Україна—Норвегія.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА.

Сергій КОВАЛЬЧУК, «Голос України»

Дебати на футбольному полі

Торік між Верховною Радою України та Державними зборами Угорщини було укладено міжпарламентську угоду. Вона має сприяти тісному співробітництву обох парламентів у політичному, економічному та культурному житті.

Тому не дивно, що депутати вирішили помірятися силами й на футбольному полі, враховуючи величезну популярність цієї гри в сусідніх країнах. Місцем зустрічі обрали прикордонний Ужгород.

Як зазначив керівник нашої спортивної делегації, тренер команди депутатів Верховної Ради України Євген Тодоров, такі побачення сприятимуть взаєморозумінню між нашими державами.

Поєдинок був напружений і цікавий. З перших же хвилин українці захопили ініціативу й атакували позиції гостей. Намагання були небезпідставні. У середині першого тайму Ігор Осташ відкрив рахунок, продемонструвавши неабияку індивідуальну майстерність.

Цей гол виявився єдиним і приніс перемогу нашій команді — 1:0. З чим і вітаємо її.

Депутати Верховної Ради України взяли участь у святкуванні Дня міста в Ужгороді, відвідали історичні та культурні місця обласного центру.

На знімках: фрагменти футбольної зустрічі депутатів.

Фото автора.

Олександр ЛЮКОВ, журналіст

Джентльмени із школи Голода

ІМ'Я ОЛЕКСАНДРА ГОЛОДА добре відоме вітчизняним шанувальникам східних бойових мистецтв. Неодноразовий призер міжнародних, союзних, республіканських змагань виступає і сьогодні. А ще дбає про нове покоління українських спортсменів — відкрив спортивну школу для школярів та підлітків.

Ідея створення клубу східних єдиноборств Олександр виношував давно. Ще тоді, коли відчув, що набув достатньо досвіду. Хотів поділитися ним з іншими. І хоча мав безліч пропозицій від комерційних структур Москви (йому обіцяли високі заробітки), однак перевагу віддав роботі з дітьми в рідному місті.

Олександр не ставив на меті виховувати бездушних «роботів», здатних своїми діями зашкодити людям, що оточують. Школа Голода для багатьох підлітків — це місце, де вони можуть розрядитися, цікаво провести дозвілля. Є в клубі статут, дотримання якого обов'язкове для кожного. Згідно з документом, усі члени зобов'язані чемно поводитися із близькими, тими, хто їх виховує, ніколи не використовувати сили для негідних справ. За порушення статуту — виключення зі школи.

А ще Голод прагне прищепити вихованцям працелюбність. Адже лише важкою працею можна забезпечити успіх. На глибоке переконання Олександра, та людина, яка набула досвіду важким шляхом, ніколи не піде на якісь порушення.

Сьогодні в клубі близько 150 учнів різного віку. Звичайно, не всі з них залишаються тут. Багато підлітків не витримує фізичного навантаження, декому не підходять моральні норми, за якими живуть і працюють постійні члени цього спортивного осередку. В школі залишаються тільки найвитриваліші тілом і духом діти. Саме вони і є основою школи.

Клуб — член федерації карате-до України, очолюваної Володимиром Кашкіним, колишнім тренером Голода. Передусім цій людині Олександр Васильович завдячує своєю спортивною майстерністю. Це завдяки Кашкіну Голод володіє сьогодні «чорним поясом», а мешканці міста є постійними учасниками практично усіх спортивних змагань із східних єдиноборств, що відбуваються в Україні. У квітні цього року з Євпаторії вихованці клубу привезли кілька бронзових нагород. І хоча досягнутими результатами можна було б цілком задовольнитись, Олександр Голод до успіхів своїх вихованців ставиться досить стримано. Він переконаний, що немає меж для самовдосконалення і що не можна ні в якому разі зупинятися на досягнутому. Повсякчасна напружена праця — ось основа подальших перемог, високих спортивних досягнень.

Зрозуміло, що поїздки, придбання тренажерів, екіпіровки потребують солідних коштів. Тому члени клубу щиро зраділи, коли руку допомоги їм подало керівництво Кам'янця-Подільського на чолі з мером Анатолієм Кучером. Спільно з міськвиконкомом клуб став засновником комунального підприємства «Віра, Надія, Любов». Займаючись комерційною діяльністю, 60 відсотків прибутку фірма спрямовуватиме до міського бюджету. Решту спортсмени використовуватимуть на власні потреби. Таке рішення стало обопільно вигідним. Для клубу це реальна можливість поліпшити матеріальне становище. А місто зможе не тільки поповнити казну, а й частково розв'язати проблему дозвілля для молодих.

Кам'янець-Подільський.

Сьогодні, о 20.00...

на полі Національного спорткомплексу «Олімпійський» за свистком датського арбітра П. Міккельсена розпочнеться черговий матч у 9-й європейській відбірковій групі чемпіонату світу-98 між збірними України та Португалії. Сподіваємося, що трибуни стадіону будуть заповнені і наші футболісти матимуть гарячу підтримку. Вони заслужили цього, чудово провівши стартовий матч турніру у Північній Ірландії.

Позавчора спеціальним рейсом із Ліссабона до Києва прибув літак з 98-ма пасажирами на борту: національна та молодіжна збірні, тренери, обслуговуючий персонал, офіційні особи, з два десятки журналістів. Того ж вечора на стадіоні ЦСКА гості, якими керував добре знайомий нам по роботі з «Порту» і національній збірній Швейцарії, яка брала участь у фіналі Євро-96, Артур Жорже.

До Києва не прилетів лише півзахисник Сержіо Консейсао, у якого травма. Отже, на газон армійського стадіону вийшли: воротарі Вітор Байя та Руй Коррея, захисники — Жорже Кошта, Пауліньо Сантуш, Хелдер Крістовао, Карлуш Секретаріу, Фернандо Коуту, Руй Жорже, Пауло Мадейра, Фернандо Нельсон Алвеш; півзахисники — Луїш Фігу, Рікардо Са Пінту, Руй Кошта, Осеано Круж, Жозе Тайра Перейра, Нуньо Роча (Капучо), Пауло Бенту; нападаючі — Антоніо Фолья, Пауло Алвеш, Жоао Пінту.

Після грунтовної і тривалої розминки португальці понад півтори години вели цілеспрямовану роботу.

—Ніяк не можемо забути наш невдалий стартовий матч у Єревані, — сказав Артур Жорже. — Постараємося вже не робити суперникам таких подарунків. Отож, до матчу з українцями готуємося дуже ретельно і старанно. Сподіваюся на успішний для нас результат...

Більшість гравців, з якими спілкувалися українські журналісти, одностайно стверджували, що саме збірна Португалії стане переможцем у підгрупі.

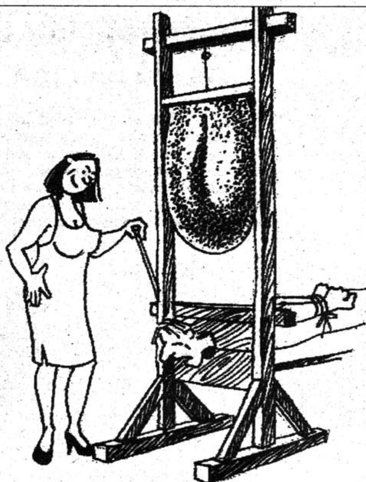
А от коротеньке інтерв'ю, яке дав «Голосу України» заслужений майстер спорту Володимир Трошкін — куратор національної збірної від ФФУ:

—Португальська команда — авторитет визнаний. Готуються до поєдинку з нами дуже серйозно. З тренування гостей стало зрозумілим, що вони оберуть тактику гри із застосуванням швидких флангових контратак. Для цього у них є вдосталь чудових виконавців. Це насамперед швидкі Фігу та Руй Кошта. До речі, на кожне амплуа тренери збірної Португалії мають по два рівноцінні претенденти. Немає сумніву, що матч буде цікавим і видовищним...

***

БАСКЕТБОЛ. Жінки. Кубок чемпіонів. Динамо (Київ)—Єжица (Любляна) — 70:59.

Жарт номера

● *Що у жінки на язиці, те у чоловіка вже в печінках.*

Мал. Бориса РЕВЧУНА.

Дзвінок до столиці

До кабінету директора ввійшла секретарка:

— Косте Григоричу, до вас тут добивається чоловік.

— Свій чи чужий?

— Та свій.

— А хто такий?

— Каже, робітник. Дуже наполягає.

— Будь ласка, втлумачте йому, що існує ієрархія: спочатку най звернеться до свого бригадира, затим до майстра, начальника дільниці, заступника начальника цеху, начальника цеху, затим до котрогось із моїх помічників. А якщо вже й ті не впораються...

— Я все це йому пояснила, та, каже, він до вас не з особистої справи, а як представник трудового колективу.

— О, цього ще бракувало! Скажіть, я зайнятий. Нехай запишеться на прийом, у загальному порядку. Я приймаю, як відомо, по перших понеділках щокварталу.

Та, не дочекавшись, відвідувач уже переступив поріг.

— Можна до вас, товаришу... пане директоре?

— Здрастуйте, здрастуйте, — не подав виду господар кабінету. З ким, даруйте, маю честь?

— Сирченко Дмитро Гнатович, лекальник із інструментального.

— Так, слухаю вас, Дмитре Гнатовичу. Що вас привело до мене?

— Я від активу нашого закладу. Спорядили дізнатися, так би мовити, з перших вуст, чому нам кілька місяців не видають зарплату. Люди вже дійшли до краю: за житло не плачено, нема навіть чого їсти.

— Та-ак... Розумію вас, розумію, мені відомий цей прикрий факт. Але що я можу зробити? Був би я власником нашого підприємства, могли б у мене питати. А ми цілком залежимо від центру. Надасть він нам вчасно гроші — ті є, ні — нема. Ви, я сподіваюся, читаєте газети, слухаєте радіо, то маєте знати, що таке становище не лише у нас, а й по всій Україні.

— Не кажіть, Косте Григоровичу. От дружина моя працює в інституті. Нема грошей і нема, нема і нема. Керівництво теж відказувало, що главк не дає. Тоді вони що вчинили?

— Що? — насторожився директор.

— Взяли та зателефонували просто туди. І що виявилося? Главк гроші давно переказав, але їхній директор знаєте, що зробив?

— Що?

— Поклав їх до комерційного банку і там крутив. Звісно, маючи від того неабиякий зиск.

— Та що ви кажете? От злодюга! Підлеглі голодують, а йому начхати — що собі дозволяє! Хіба таке можливе було в старі часи?

— Так от, Косте Григоровичу, а якщо так само зробити й нам? Вам незручно, ви директор, а ми що? Робітничий клас, нам втрачати нічого. Зараз накрутимо Київ чи телеграмку відіб'ємо.

— Існують же такі люди на світі, як отой тип! —продовжував обурюватися директор. — Люди в скруті, а ті собі за їхній кошт розкошують: «мерседеси» купують, котеджи зводять, по закордонах мандрують.

— Ну, то як? — повернув його до теми лекальник.

— Спасибі... як вас там...

— Дмитро Гнатович.

— Спасибі, Дмитре Гнатовичу, за бажання посприяти, та моя вам дружня порада: не кваптеся.

— Так четвертий таки місяць без копійки!

— Не кваптеся, кажу, бо спершу розберуся я сам, —директор натиснув кнопку. — Ганно Борисівно?.. Це я до головбухши, — пояснив він. — Як там у нас справи з грішми?.. Питаєте, хіба я сам не знаю? Але хочу мати свіжу інформацію. Так, чудово, — він радісно поклав трубку. — Як я й казав, дзвонити вам до міністерства зайве. Завтра таки можете йти до каси отримувати. Щоправда, не всі, а поки що лише половину.

— Дякую вам, пане директоре, — відказав Сирченко і попрямував до дверей.

— І є ж на світі такі ненажери. Управи на них нема... — долинули йому вслід слова директора.

— А щодо другої половини, то я іще до вас завітаю, —докинув з порога відвідувач. — Десь на тому тижні.

Савелій ЦИШН.

СУБСИДІЯ

Про те, що дехто отримує від держави субсидію, пан Мирон чув від людей. Та коли дізнався, що і він має право на грошову допомогу... дуже розхвилювався. А коли пан Мирон дуже хвилюється, у нього дуже болить живіт. А коли у пана Мирона дуже болить живіт, він не вживає горілку.

Як ми вже говорили — у пана Мирона дуже болів живіт. А разом із тим, він дуже хотів отримати субсидію.

І пан Мирон пішов... І йому довелося дуже довго ходити. А коли пан Мирон довго ходить, у нього дуже болять ноги. А коли у пана Мирона дуже болять ноги, він не ходить до куми.

Пані Марія теж чула від людей про субсидію, але те, що при всьому тому дехто кидає пити і ходити до куми..., їй дуже сподобалось. І вона почала молитися:

— Хай дадуть субсидію, щоб у мого чоловіка Мирона не болів живіт, хай дадуть, але нескоро, щоб у мого Мирона боліли ноги, щоб він не ходив до куми.

І у відділі субсидій її почули.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Нонсенс

Сидорчук відкрив холодильник і зненацька звідтіля, як з рогу достатку, повалили різноманітні продукти: ковбаси, сири, лосось, ікра...

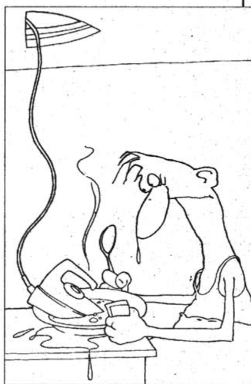
Ошелешений Сидорчук десь з півгодини дивився на це диводивне, а потім, прийшовши до тями, вхопив в обидві руки по шматку смачної ковбаси і почав по черзі відкушувати її величезними куснями: то від одного відкусить, то від іншого... Наївшись до гикавки, Сидорчук попрямував до кімнати і невідомо навіщо відкрив бар. Той виявився забитий пляшками: коньяками, лікерами, шампанським... Миттєво закривши дверцята, ніби там знаходилось щось мерзотне і безбожне, Сидорчук перехрестився і відкрив комод. У комоді чиясь турботлива рука акуратно склала пачки грошей: праворуч — рублі, ліворуч — долари, посередині — німецькі марки. Сидорчук захитався, ніби він був маятником великого настінного годинника й, тримаючись руками за стіни, побрів до спальні. На його дивані штабелями лежали топ-моделі: блондинки, брюнетки, шатенки: всі красуні, всі оголені і всі томно дивилися у його, Сидорчукові, очі...

У Сидорчука, звичайно, туттаки заграла кров, він підскочив, як молоденький півник, і раптом замислився: але ж усього цього не може бути, все це нонсенс! І тут на нього звідкілясь згори посипались нонсенси. Вони боляче били його по голові і буквально через кілька хвилин Сидорчук, вже втративши свідомість, лежав на підлозі.

Коли він прийшов до тями, ситуація в його квартирі кардинально змінилася: у холодильнику — вітер свище, у барі — порожньо, у комодику — павутина, на його дивані і мізинчика топ-моделі не лишилось.

— Ось це — воно, ось це, я розумію, порядок! —зрадів Сидорчук, потираючи вдарену нонсенсами голівоньку.

Олександр ПЕРЛЮК.

Пародія

Перспективний дід Степан

Дід Іван купив на зиму дрова,
Дід Степан — гармонію
купив...

Тарас ФЕДЮК.

Дід Іван купив на зиму дрова,
А Степан (неначе і не пив),
Як здурів — продав свою
корову
І в сільпо гармонію купив.
Він сказав:
— Людина я терпляча
—проживу сто літ без молока,
Але я помру, як не побачу,
Як баби танцюють «Гопака»!..
І тепер, коли лютує хуга,
І в село надходить довга ніч,
Дід Степан натягує кожуха
І залазить на холодну піч.
Він собі не варить
і не парить,
Як Ємеля — грає на печі
«Гопака» та веселеньких
«Баринь»,
І до нього валять слухачі.
І дівчата йдуть, і молодиці —
Кожна щось на припічок
кладе,
І такі заводять вечорниці,
Так танцюють, що аж гай
гуде...
Каже дід: — Не хочу
і вмирати,
Бо мене, ймовірно, через рік
Оберуть народним депутатом
—Я ж тут популярний
чоловік!

Віктор ДЗЮБА.

Одеса.

Висівки

Ідея

Щоб ідею довести до абсурду, достатньо зробити її керівною.

Метаморфоза

Чимало тих, кого поставили до стінки, стали барельєфами.

Рівність

Почуття рівного серед рівних дає лише прокрустове ложе.

Зростання

Чимало набатів виросло із дзвоників головуючого.

Хода

Важко йти парадним кроком босоніж.

Досвід

Досвід — це мудрість дурості.

Кляп

«Ура» — це кляп для народу.

Пошук

Важко виявити пляму, коли вона займає все тло.

Можливості

Той, хто ходить на задніх лапках, не може стати на дибки.

Бережи!

Оберігайте устої — згодяться на ганебні стовпи.

Юрій БАЗИЛЕВ.

Мал. Анатолія КАЗАНСЬКОГО.

Внукова загадка

Раз звернувся внук до діда,
Кинувши рогатку:
— Відгадай мені, дідусю,
Неважку загадку.
Дід кивнув:
— Кажи, я чую.
— Двоє утікають,
—Внук почав свою загадку,
—Двоє доганяють
Та ніяк догнать не можуть
Задні тих передніх,
—І промінчик хитрий
ллється
З оченят бешкетних.
Дід помовчав, зліз із печі
І потер мозолі.
— Цю загадку, — каже, —
чув я
Ще колись у школі.
А тому її тобі я
Відгадати в змозі:
Два попередніх і два задніх
—То колеса в возі.
Тут онук розреготався
(Промах, зрозуміло!):
— Відповідь твоя, дідуню,
Зовсім застаріла.
А тепер уважно слухай
Правильну розгадку:
Двоє ті, що утікають
—Ціни і податки,
Двоє інших (сам ти, певно,
Зміг би вже вгадати):
Пенсія твоя то, діду,
Й татова зарплата.

Ярослав ВОРОБЕЦЬ.

Юрій ЗЕЛІНСЬКИЙ

Шлях до Європи й назад

здійснили українські театри: нині їх вистави побачать і кияни

ПАРАДОКСАЛЬНО, *але часто-густо чимало вистав київських театрів, що їх «на ура» приймає західна публіка, не можуть побачити кияни.*

Приміром, два роки поспіль з успіхом показує «Убийцу» за Ф. Достоєвським на Едінбурзькому фестивалі театр «Золоті ворота». А в Києві виставу грали протягом сезону лише кілька разів — немає умов для його показу. Це прикре непорозуміння усуне IV Міжнародний фестиваль камерних театрів «Сузір'я», що його проводить майстерня театрального мистецтва з тією самою назвою під патронажем головного управління культури Київської держадміністрації і за участі Спілки театральних діячів України. В рамках фестивалю кияни побачать останню редакцію «Убийцы», а також інші вистави, «відшліфовані» реакцією зарубіжної публіки.

Театр «Колесо» покаже «Генералы в юбках» Ж. Ануя та «Шантрапу» П. Саксаганського відразу після гастролей у Франції та США. Київський «Молодіжний театр» — «Сцени з подружнього життя» І. Бергмана, з яким гастролював Словаччиною. Театр на Подолі — «Медведя» А. Чехова. Виставу було представлено на фестивалі у Шотландії, Йорданії та Білорусі. «Театр на Липках» виступить з виставою «Що приховує в собі ніч» М. Турньє, прем'єра якого відбулася у вересні в Стамбулі.

І, нарешті, саме «Сузір'я». Його вистави «Колискова для Лесі» К. Демчука та «Випромінювання батьківства» К. Войтили бачили глядачі вже багатьох країн Європи, а також Йорданії та США.

На фестивалі, що триватиме з 3 по 17 жовтня, будуть, звичайно, й гості. До того ж Олексій Кужельний, художній керівник театру «Сузір'я», пообіцяв багато чого незвичайного.

— Молода авангардна трупа з Югославії «Культ», — розповів Олексій Павлович, — прагне по-новому, в сучасній манері показувати відомі історичні театральні моделі. «Театр на вокзалі» з Австрії теж представить експериментальну роботу, в основі якої спостереження і роздуми одного з найвизначніших сучасних австрійських письменників — Г. Рота. Але у виставі використано не його тексти, а зроблені ним фотографії. «Театр дель Імпенго» з Італії покаже поетичну виставу, присвячену класикові італійської літератури XX століття Д. Кампані. Його поезію допоможе зрозуміти київським глядачам музика.

На знімку: художній керівник театру «Сузір'я» Олексій Кужельний (ліворуч) вручає отриманий в дарунок під час гастролей пам'ятний знак Чорнобильського комітету м. Барі (Італія) голові громадського об'єднання «Чорнобиль-Надія» Василю Гладкому (праворуч) —спонсору «Сузір'я».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Тетяна РОМАНИШИНА, студентка Національної музичної академії України

Відкритий погляд на Мессіана

ОСТАННІ дні бабиного літа в столиці вже сім років пов'язані з приємним очікуванням музичного фестивалю«Київ мюзик фест». Так сталося, що цьогорічний опинився під загрозою зриву за фінансових та організаційних проблем. Але фестиваль усе ж таки відкрито. Концертом у Будинку вчителя.

Приголомшливий вступ у вигляді хепенінга («Коло з чотирма тріо, диригентом та аудиторією» Тан Дуна), яким керував Вірко Балей, трохи заважав шокованій публіці зануритись у програму французької музики. Але досить влучно вихоплені кадри з її історії склали цікавий монтаж панорами XX століття. Від прозової, вишуканої елегійності М. Равеля до їдкого сарказму П. Хаскенофа.

Серед невідомих чи маловідомих творів, які звучали в концерті, щиросповідальним стало виконання Борисом Федоровим двох п'єс із циклу О. Мессіана «Двадцять поглядів на немовля Ісуса Христа». Твір, написаний 1944 року, протягом тривалого часу заборонений в СРСР за «зрозумілих» обставин. І поява його в програмі фестивалю — крок необхідний і своєчасний. Саме Мессіан — композитор, який творить музику як акт віри та надії, звертаючись до релігійної тематики складною мовою інтонаційних алюзій, утверджує цінності високої духовності та культури.

Нове відкриття Мессіана — це добра ознака не тільки цьогорічної акції, а й взагалі репертуарного нахилу сучасних музикантів і слухачів.

А на нас чекають нові прем'єри. Тому побажаємо фестивалю легкої ходи та яскравих вражень.

Реклама

Информация о выпуске акций второй эмиссии

акционерного общества открытого типа «Укрподшипник»

1. Характеристика эмитента

1.1. Фирменное наименование: Акционерное общество открытого типа «Укрподшипник» (сокращенно АО «Укрподшипник»).

1.2. Место нахождения: Донецк, ул. Челюскинцев, 271/31.

1.3. Дата учреждения: АО «Укрподшипник» учреждено как акционерное общество открытого типа собранием учредителей, протокол № 1 от 6 октября 1993 г. На базе совместного предприятия «Торговый дом «Подшипник» и является его правопреемником (было перерегистрировано исполкомом Киевского районного Совета народных депутатов Донецка распоряжением № 1149 от 19.11.93 г., регистрационный № 29 от 25.11.93 г.).

1.4. Уставный фонд, сформированный первой эмиссией акций, составляет 220 000 000 (двести двадцать миллионов карбованцев).

В соответствии с решением, принятым Общим собранием и оформленным протоколом № 7 от 27.09.94 г., уставный фонд общества увеличен до 3 740 000 000 (трех миллиардов семисот сорока миллионов) карбованцев и в настоящее время полностью оплачен. Увеличение уставного фонда было зарегистрировано распоряжением исполкома Киевского районного Совета народных депутатов Донецка № 1024 от 26.10.94 г.

АО «Укрподшипник» является предприятием с иностранной инвестицией, размер которой составляет 20,95% уставного фонда. Полный размер внесенной иностранной инвестиции составляет 75 643,75 доллара США (семьдесят пять тысяч шестьсот сорок три доллара США семьдесят пять центов). Иностранная инвестиция была внесена ТООО «УРФЕМ», г. Будапешт (Венгрия) и зарегистрирована УВС Донецкого облисполкома 28.12.94 г., регистрационный № 1314-246/1.

1.5. Предмет деятельности:

—осуществление производственно-хозяйственной и снабженческо-сбытовой деятельности по обеспечению предприятий и объединений машиностроительной, горнорудной, лесозаготовительной отраслей промышленности и агропромышленного комплекса необходимым сырьем и продукцией;

—разработка, приобретение и реализация «ноу-хау» и новых технологий;

—концентрирование средств и их вложение в программы по разработке и освоению новой конкурентоспособной продукции;

—осуществление торговой, торгово-закупочной и торгово-посреднической деятельности;

—инвестирование экономики Украины и других государств;

—оказание консультационно-информационных услуг;

—осуществление транспортных перевозок граждан и грузов на территории Украины и за ее пределами;

—оказание лизинговых, инжиниринговых, маркетинговых и иных видов услуг;

—осуществление внешнеэкономической деятельности с целью развития сотрудничества с зарубежными партнерами по вышеуказанным направлениям деятельности.

1.6. Показатели баланса АО «Укрподшипник»

по состоянию на	01.01.95 г. млн. крб.	01.01.96 г. млн. крб.
1. Основные средства и другие внеоборотные активы:		
основные средства		
—остаточная стоимость	6082,6	43934,8
нематериальные активы:		
—первоначальная стоимость	—	38,8
—оборудование	19817,2	105661,3
II. Запасы и затраты	719979,7	1053114,8
III. Денежные средства, расчеты и другие активы	781018,0	3233286
IV. Уставный фонд	3740,0	3740,0

1.7. Численность работников:
по состоянию на 01.01.96 г. — 85 человек.

1.8. Исполнительным органом общества является дирекция.

Состав дирекции: директор — Бондаренко Игорь Витальевич, образование высшее, окончил Рубежанский филиал Луганского машиностроительного института, производственный стаж — 12 лет; главный бухгалтер —Прилуцкая Наталья Васильевна, образование высшее, окончила Донецкий институт советской торговли, производственный стаж — 15 лет.

1.9. Контролирующая аудиторская фирма — ООО «Контур-Аудит» (лицензия Аудиторской палаты № 000780 от 17.07.1995 г.).

2. Данные об эмиссии ценных бумаг

2.1. Акции первой эмиссии были выпущены в соответствии с решением собрания учредителей Акционерного общества открытого типа «Укрподшипник», протокол №1 от 6 октября 1993 г.

В собственности физических лиц было размещено 22000 акций номинальной стоимостью 10 000 крб., что составляет 100% уставного фонда. Акции первой эмиссии на сумму 220 000 000 крб. полностью оплачены.

Выпуск зарегистрирован Министерством финансов Украины, регистрационный номер свидетельства 287/1/93 от 15 декабря 1993 г.

2.2. Решение о втором выпуске акций принято на общем собрании акционерного общества «Укрподшипник» (протокол № 7 от 27.09.94 г.) на сумму 3 740 000 000 (три миллиарда семьсот сорок миллионов) карбованцев. Количество выпускаемых акций — 22 000 штук. Доп. эмиссии не производить.

2.3. Цель выпуска акций второй эмиссии — увеличение уставного фонда, оборотных средств, а также источников финансирования для инвестиционных программ с целью получения устойчивых дивидендов акционерами и доходов обществом. Увеличение уставного фонда общества производится путем увеличения номинальной стоимости акций с 10 000 крб. до 170 000 крб., за счет реинвестирования части прибыли в размере 3 520 000 000 (трех миллиардов пятисот двадцати миллионов) карбованцев.

2.4. Номинальная стоимость одной акции — 170 000 (сто семьдесят тысяч) карбованцев.

2.5. Категория выпускаемых акций: простые именные. Серия Б. №№ 000001 — 022000. Акции выпускаются в безналичной форме.

2.6. Права, обусловленные владением акциями: одна акция дает право акционеру на один голос. Акционер вправе распорядиться акцией после оплаты полной ее стоимости в порядке, определенном действующим законодательством.

2.7. Срок обмена акций первой эмиссии на сертификаты второй эмиссии осуществляется дирекцией АО «Укрподшипник» до 1 июля 1995 года. Данные сертификаты подтверждают права владения акциями. Обмен и выплата дивидендов будут производиться по адресу: Донецк, ул. Челюскинцев, 161 (отдел по работе с ценными бумагами).

2.8. Дивиденды по акциям утверждаются общим собранием акционеров по результатам работы за год и выплачиваются пропорционально доли номинальной стоимости акций каждого акционера в уставном фонде общества один раз в год после утверждения годового отчета, в течение месяца после подведения итогов работы.

2.9. Акционер, владелец простой акции, имеет право:

—лично или через своих представителей участвовать в управлении делами общества;

—получать часть прибыли (дивиденды) от деятельности общества пропорционально количеству акций;

—получать часть имущества общества в случае его ликвидации после расчетов с кредиторами;

—получать полную информацию о деятельности общества, в том числе ознакомиться с данными его бухгалтерской отчетности, с протоколами собраний;

—подписываться на акции общества в первоочередном порядке.

Повідомляємо, що 21 листопада 1996 року о 12-й годині в БК «Енергетик» Вишгорода Київської області відбудуться перші загальні збори акціонерів ВАТ «Гідромеханізація» з порядком денним:

1. Затвердження рішення про створення ВАТ.
2. Звіт органів управління ВАТ за підсумками 9 місяців 1996 року та основні напрями діяльності на 1997 рік.
3. Затвердження нової редакції статуту ВАТ.
4. Вибори до органів управління ВАТ.
5. Затвердження внутрішніх документів ВАТ.
6. Затвердження порядку розподілу прибутку ВАТ.

Державна податкова інспекція по Миргороду Полтавської області (Миргород Полтавської області, вул. Кашинського, 2 а) повідомляє, що в арбітражному суді Полтавської області (Полтава, вул. Зигіна, 1) порушено справи про визнання банкрутами:

— МПП фірми «Альфа», справа № 0195-62/12б від 17.01.96 р., юридична адреса: Миргород, вул. П. Мирного, 22, кв.69; банківські реквізити: р/р 163254 в АК АПБ «Україна» Миргорода, МФО 331241, ідентифікаційний код 21049973, директор Павлина І. О.;

— МП «Конкурент», справа № 21- 306/04-670 від 27.12.95 р., юридична адреса: Миргород, вул. Озерна, 56/14; банківські реквізити: р/р 468157 в АК АПБ «Україна» Миргорода, МФО 331241, код 13967040, директор Боровко В. О.

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Заяви з майновими претензіями до боржників, а також документи, які їх підтверджують, мають бути направлені до арбітражного суду в місячний термін з дня опублікування оголошення.

ООО «Трек»

реализует по самым низким ценам:

- автобензин А-76 (39 копеек за литр);
- дизтопливо;
- мазут М-40;
- битумы жидкие и твердые.

Адрес: Херсон, ул. Комсомольская, 4, т/факс: (0552) 22-96-84; Бериславское шоссе, 46, к. 21, т/факс (0552) 51-30-56, 51-14-70.

Інформація про п'яту емісію акцій

комерційного акціонерного банку «Денді»

Комерційний акціонерний банк «Денді» (КАБ «Денді» —це кредитно-фінансова установа у вигляді акціонерного товариства відкритого типу, перереєстрована Національним банком України 15.03.1995 р., реєстраційний номер 167.

КАБ «Денді» здійснює всі види банківських операцій, передбачені Законом України «Про банки і банківську діяльність».

Найвищим органом управління банку є загальні збори акціонерів.

Статутний фонд банку становить 1 074 871 гривню. Загальними зборами акціонерів КАБ «Денді» від 16 березня 1996 року (протокол № 30) прийняте рішення про збільшення статутного фонду банку до 6 874 871 гривні. Для цього запропоновано випустити прості іменні та привілейовані іменні акції КАБ «Денді» V емісії на загальну суму 5800000 гривень номінальною вартістю 10 копійок кожна.

Прості іменні акції: 51 200 000 (п'ятдесят один мільйон двісті тисяч) штук, серії Д, порядковими номерами 00 00 001-51 200 000. Привілейовані акції: 6 800 000 (шість мільйонів вісімсот тисяч) штук, серії Е порядковими номерами 51 200 001-68 000 000.

Кожна проста іменна акція надає право одного голосу на загальних зборах акціонерів банку. Дивіденди на прості іменні акції нараховують за результатами фінансового року. Привілейовані акції не дають права голосу. На привілейовані акції сплачують фіксований відсоток у розмірі 7% від номінальної вартості акції. Власники привілейованих акцій мають переважне право на отримання дивідендів. За рішенням загальних зборів акціонерів власникам привілейованих акцій можуть надавати додаткові пільги.

Продаж акцій здійснюється пакетами по 100 штук. Номінальна вартість одного пакета — 10 гривень. На підтвердження права власності надається сертифікат акцій КАБ «Денді».

Акції розміщуються шляхом відкритої передплати серед фізичних та юридичних осіб за курсовою вартістю з 16 жовтня 1996 р. по 16 квітня 1997 року в представництвах банку.

Акціонерам надається переважне право на придбання акцій V емісії, а також можливість придбання акцій V емісії за номінальною вартістю протягом одного місяця після початку розповсюдження акцій.

У разі перевищення 100% рівня передплати над заявленою сумою емісії зайві заявки відхиляються. У разі дострокового досягнення 100% рівня передплати її припиняють.

Протягом 1993—1995 рр. КАБ «Денді» провів 4 емісії акцій. Всі випущені акції — прості іменні номінальною вартістю 10 копійок. Перша емісія акцій КАБ «Денді» становила 5 000 акцій на загальну суму 500 гривень, емісію зареєстровано МФ України 7.07.1993 р., св. № 84/1/93. Друга емісія — 195 960 акцій на загальну суму 19 506 гривень, зареєстрована 28.04.1994 р., св. № 161/1/94. Третя емісія — 54 8650 акцій на загальну суму 54865 гривень, зареєстрована 28.04.1994 р., св. № 161/1/94. Четверта емісія — 1 000 000 акцій на загальну суму 1 000 000 гривень, зареєстрована 9.08.1996 р., св. № 388/1/96.

Чинники ризику: погіршення економічної ситуації в Україні, зміни в законодавстві щодо діяльності та оподаткування комерційних банків.

Передплата акцій КАБ «Денді» провадиться у представництвах банку за адресами:

Київ, вул. Толстого, 5. Тел. 224-72-27.
Київ, вул. Толстого, 1. Тел. 225-71-14.
Київ, вул. Червоноармійська, 16. Тел. 227-72-73.
Київ, вул. Червоноармійська, 48. Тел. 227-32-04.
Київ, вул. Саксаганського, 68. Тел. 220-67-76.
Київ, вул. Басейна, 6. Тел. 224-93-56.
Київ, вул. Ш. Руставелі, 15. Тел. 224-00-51.
Київ, вул. Б. Хмельницького, 3. Тел. 228-63-81.

Державна податкова інспекція по м. Дзержинську Донецької області (вул. 50 років Жовтня, 6) повідомляє, що в арбітражному суді Донецької області (м. Донецьк, вул. Радянська, 8) порушено справу № 3/4-19б) про визнання банкрутом кооперативу «Імпульс» (м. Дзержинськ, с. Новгородське, вул. Воїнів-інтернаціоналістів, 12/34).

Претензії кредиторів приймають протягом місяця із дня опублікування оголошення.

Державна податкова інспекція по м. Дзержинську Донецької області (вул. 50 років Жовтня, 6) повідомляє, що в арбітражному суді Донецької області (м. Донецьк, вул. Радянська, 8) порушено справи про визнання банкрутами: малого приватного підприємства «Компанія Едельвейс» (м. Дзержинськ, вул. Терешкової, б. 9, кв. 64), справа № 6/2-10б; малого приватного підприємства «Виробничо-торгова фірма «Карат» (м. Дзержинськ, сел. Новгородське, вул. Поштова, б. 2, кв. 1), справа № 5/2-10б; товариства з обмеженою відповідальністю «Березка» ЛТД (м. Дзержинськ, м. Артемове, пр. Піонерів, 12), справа № 4/2-10б.

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Заяви з майновими претензіями до боржника, а також документи, які їх підтверджують, мають бути надіслані до арбітражного суду в місячний термін із дня опублікування оголошення.

Державна податкова інспекція по Тульчинському району Вінницької області повідомляє, що арбітражним судом (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) порушено справи про визнання банкрутом:

малого підприємства «Раціональ», с. Кришениці, Тульчинського району Вінницької області, розрахунковий рахунок № 000468005 у Тульчинському відділенні Агропромбанку «Україна», справа № 34/4-183-Б;

малого підприємства «Рій», м. Тульчин Вінницької області, вул. Кропоткіна, 9, розрахунковий рахунок № 467721 у Тульчинському відділенні Агропромбанку «Україна», справа № 33/4-184-Б.

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця із дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справу № 18-Б/1 про банкрутство Виробничо-торговельної фірми «Взутекс» (280000, Хмельницький, проспект Миру, 69, р/р № 263704 у Хмельницькій облдирекції Укрсоцбанку).

Оголошення публікується з метою виявлення можливих кредиторів та санаторів.

Жовтень — місяць негоди — початок родинної злагоди

(За народним календарем)

8 — Сергій Радонезький. Коли цього дня гарна погода, то триватиме вона аж три тижні.

10 — Саватій Соловецький. На Саватія закінчують прибирання вуликів.

14 — свято Покрови Пресвятої Богородиці. Коли на Покрову вітер віє з півночі або зі сходу, зима буде холодна і снігова, коли з півдня — тепла, із заходу — снігова.

17 — Єрофей. Від цього дня настають холоди.

20 — Сергій Зимній. Цього дня може випасти перший сніг.

22 — Яків-дровопилець. Настає час заготівлі дров на зиму.

23 — Євлампій. Роги місяця вказують той бік, звідки бути вітрам.

27 — Параскева Брудниха. Цей день відзначається нестійкою погодою: сльотою, порошею.

Рецепти козацької кухні

Гречана каша з пряженої крупи

Підсмажували 2,5 склянки гречаних круп з ложкою масла. І зробити це треба було уміючи — ретельно помішуючи, щоб не підгоріли. У горщик наливали три склянки води, солили й ставили на вогонь. Коли вода закипала, сипали гречку. Як загусне, горщик щільно накривали і лишали у печі чи на плиті на годину, щоб каша впріла. А їли і з молоком, і з маслом, і зі шкварками, а в піст — з олією.

Галушки в маслі

У горщик наливали три з половиною склянки води, солили, клали ложку масла. Як закипало — сипали борошно (до густого) і, ретельно помішуючи, варили 6—8 хвилин. Тісто знімали з вогню і в гаряче вбивали одне за одним кілька яєць, старанно розмішуючи. У казанку чи горщику кип'ятили воду, солили і ложкою вкидали галушки. Через 6—7 хвилин їх виймали на сито, щоб стекли, й одразу перекладали в полумисок, заливали розтопленим маслом і подавали до столу.

Галушки гречані

Брали чверть кілограма гречаного і ложку пшеничного борошна, присолювали і заливали гарячим молоком та добре вимішували. Коли вистигало, досипали ще 6 ложок пшеничного борошна, вбивали 2 яйця й замішували тісто. Розкачували й різали галушки. Кидали у підсолену киплячу воду. Як спливали — виймали. У полумиску чи макітерці заливали розтопленим маслом, їли гарячими. А з сметаною часом і холодними.

Як вождя всіх народів замурували

Несподіване відкриття зробили ремонтники у колишньому приміщенні обласної організації товариства «Знання». Коли почали лагодити кінозал, де розміститься приватна телевізійна компанія, і розібрали закладену нішу позад екрана, робітники аж відсахнулися: у ніші стояла фігура вождя всіх народів Йосипа Сталіна. Замаскований після XX з'їзду, він десятиліттями «слухав» лекції і «дивився» кінофільми, що розвінчували культ його особи. І ніхто не підозрював про «недремне око» вождя.

Реставратори задумалися, що ж робити із скульптурою.

Деякі дотепники пропонують влаштувати аукціон, надавши пільги ортодоксальним прихильникам сталінізму...

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

«П'ятірка» вітчизняним бризкам шампанського

Бризкам напівсолодкого шампанського Харківського заводу шампанських вин віддали пальму першості на дегустації «напою богів», яку провели Українська асоціація споживачів і Науково-дослідний центр незалежних споживчих експертиз. Зразки шипучої продукції виставляли Артемівський, Харківський, Одеський заводи шампанських вин, завод «Новий Світ». Дегустаторам-добровольцям, у ролі яких були представники засобів масової інформації, державних органів контролю за якістю, підприємств-виробників, належало за п'ятибальною системою оцінити аромат, колір і смак трьох сортів шампанського — сухе, напівсухе й напівсолодке. Окрім вищезгаданого переможця, високі оцінки отримало вино Артемівського та Одеського заводів. Тепер слово за покупцем. Нехай робить вибір між вітчизняними напоями та сумнівної якості імпортними «шипучками».

На знімку: колекція шампанських вин Артемівського заводу.

Фото Володимира ФАЛІНА (Укрінформ).

Морріс, який оживив стіни

Шпалери — доволі буденні для нас та звичні. Проте мало хто замислювався над тим, звідки вони з'явилися. Виявляється, винайшла технологію наклеювання кольорового паперу людина на ім'я Вільям Морріс.

Нещодавно виповнилося сто років від дня смерті прабатька шпалер. Сучасники свідчили, що в Моррісі співіснували кілька різних особистостей. У вільний від створення шпалер час він був письменником та поетом, художником та ремісником, видавцем та каліграфом, громадським діячем та бізнесменом.

Морріса вважають генієм оформлювального мистецтва. Фантазія художника втілювалася в керамічній плитці, лінолеумі, посуді, гобеленах, килимах, вишиванках, книгах, картинах, малюнках на склі, меблях. Більш як 500 творів мистецтва, експонованих у лондонському музеї Вікторії та Альберта, дають уявлення про різнобічний талант В. Морріса.

Незважаючи на те, що роботи дизайнера відомі всьому світові, лише дехто знає про мету та принципи майстерності художника. Кожний зразок створювався для певного інтер'єру і в єдності з іншими елементами обстановки.

Залишаючись мрійником, поетом та філософом, Морріс був відомий як процвітаючий комерсант і, очоливши фірму, став найдорожчим дизайнером в Європі, Америці, Австралії, Африці.

З тих далеких часів людство не раз говорило Моррісові спасибі за симпатичний та практичний винахід — шпалери. Жаль лише, що в наш час вони стали до болю одноманітно-стандартні.

На знімку: малюнок для інтер'єру «Мандрівні ангели» В. Морріса.

У саду і на городі

Пізня осінь — краща пора садіння дерев та кущів. Перед садінням слід добре угноїти грунт, додавши на 1 кв. м по 60—70 г фосфорно-калійних добрив. Яму під плодові дерева копайте широку (до 1 м) і глибоку (60—70 см), дно заправте перегноєм. Коріння саджанця обов'язково занурюють у бовтанку з глини та гною, а, посадивши, щедро поливають (до 3—5 відер води) незалежно від стану грунту.

Смородину, порічки, малину садять трохи похило, агрус — обов'язково вертикально.

Не згайте часу (середина листопада), коли можна посіяти овочі під зиму (насіння має набубнявіти, але не зійти), тоді до першого травня матимете свіжу зелень. Найкраще вдаються під зиму морква (Нантська), редиска (Рожево-червона, Рання червона), буряки (Підзимній А-474), кріп, петрушка, Пекінська капуста, цибуля, часник, селера, крес-салат, пастернак, шпинат.

Пахощі бажання

Американські вчені першими відчули цей запах і розповіли світу про парфуми, що збуджують бажання...

У звірів все просто. Вони щасливці, тому що ніколи не сумніваються у своїх почуттях і у виборі партнера. І в певні періоди вони бувають готові до кохання. Майже всі істоти, від слона до черв'яка, у визначений природою час починають розточувати запах, який не тільки дає знати особам протилежної статі про присутність партнера, але й робить цього партнера надзвичайно чарівним.

Отже, цей запах виробляється субстанцією, яка називається феромон (від грецьких pherein и horman — «переносити» і «збуджувати»). Міль, відома своїм шкідливим характером і здатністю не реагувати хіба що на нафталін, серед мільйона найрізноманітніших ароматів відшукає приклинчий запах партнера. Тварини теж не відстають. І доказом цьому — котячі пісні навесні.

Це — у звірів. А що у нас, у людей? Тривалий час вважалося, що людина не здатна на феромональну комунікацію. Достатньо того, що у нас є свідомість і підсвідомість, язик і мова, пам'ять та історія. Це вже немало для того, щоб вибирати собі партнера.

Для впливу феромонів потрібен орган рецепції, який сприймає пахощі. У тварин, наприклад, ніздрі виконують подвійну функцію: отримують сигнал і обробляють його. Раніше вважалося, що у людини такого органу немає, а ніздрі не здатні розрізняти феромон. Але лікар Ларрі Стенсас стверджує, що такий орган у носі людини є, і він міститься на стінці, яка розділяє носові пазухи.

У США сьогодні багато хто «з'їхав з глузду» через чоловічі та жіночі парфуми, які продають у супроводі півгодинних коментарів. Дорогоцінну рідину виготовлено на основі феромонів. Жіночі феромони використовують у парфумах для жінок, чоловічі — для чоловіків.

Експеримент починається — жінка наносить краплю дорогоцінної рідини за вуха і на зап'ястя. Оточення не реагує. Спеціаліст-парфюмер радить надушити волосся. Суміш пахощів італійської смородини, сицилійського мандарина, єгипетських масел і чогось іще тонким струмочком проникає в ніс. Це «щось» і є феромон, що утворює відчуття комфорту.

Але насправді парфуми на основі феромонів не можуть слугувати універсальним афродизіаком. Вони скоріше надають упевненість тим, хто їх використовує, і роблять нас більш відкритими для спілкування.

Наприклад, спрадавна відомі афродизіаки ванілін і мускус більш здатні збудити бажання, ніж феромон. Ми все ж таки відрізняємося від тварин, і між нашим бажанням і хімічним складом тіла відбувається суперечлива психічна діяльність. І все ж, чому б не спробувати...

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 226015.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311184.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.